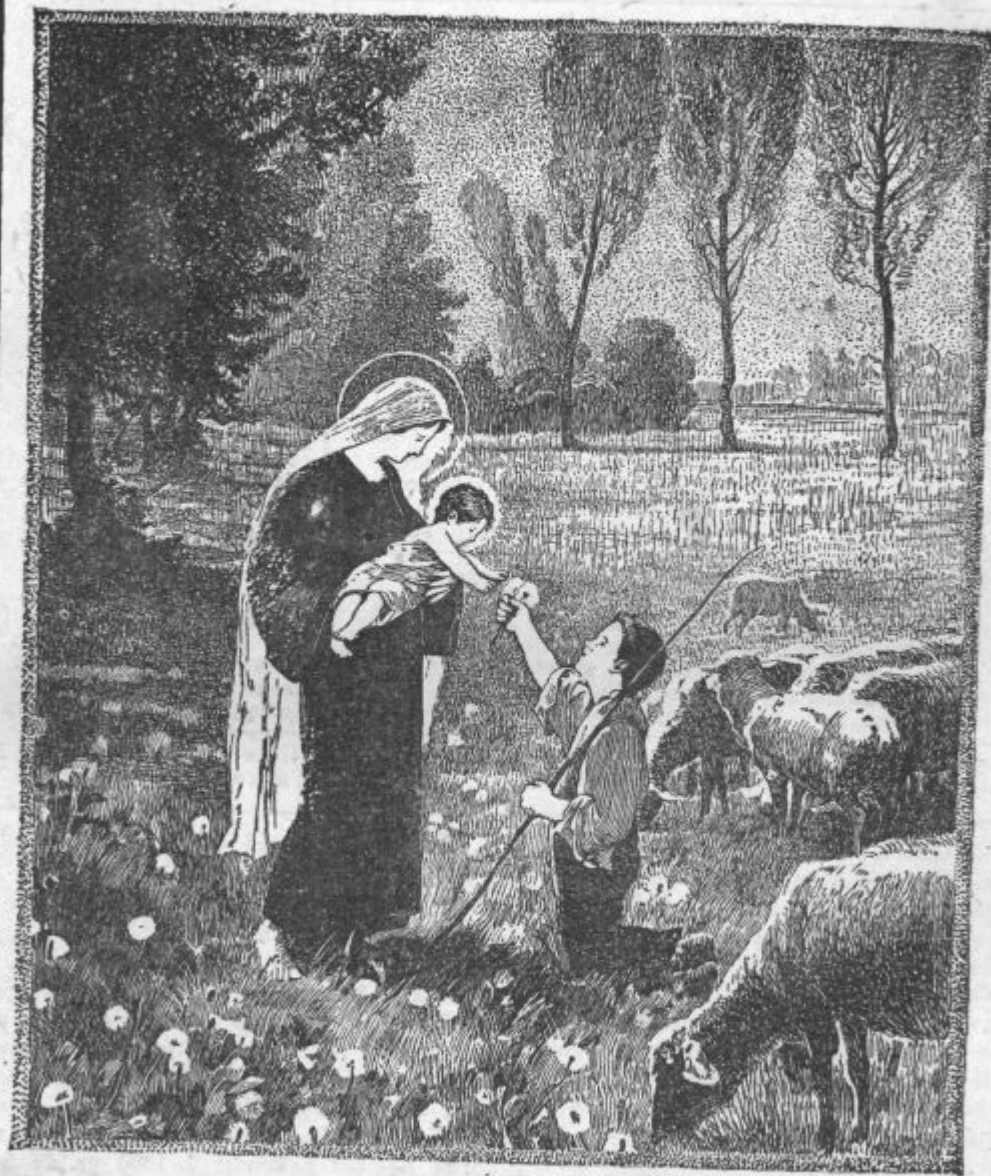

Leto XXII. 1924.

Št. 3. Marc.

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravnishvo, Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlati se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za marec 1924.

Mesečni zavetnik: **Sv. Jožef.**

Mesečni namen apostolstva molitve določen od sv. očeta:

Posvetitev družin Presv. Srcu Jezusovemu.

Dnevi		Godovi	Posebni namen apostol. molitve — so vsak dan še važne nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
				ljubljl. škof.	lavanj. škof.
1	Sobota	Albin š.	Duhovniški poklici	Šmarjeta	Buče
2	Nedelja	3. predp. Sim.	Da se ohrani mladina v nedolžnosti	Sv. Troj. p. V.	Polje
3	Poned.	Kunigunda c.	Krščansko življenje družin	Sv. Jošt p. V.	Zagorje
4	Torek	Kazimir sp.	Zmernost naših fantov	Krško	Prevorje
5	Sreda	Janez od Kr.	Zadost. presv. Srcu radi prest. posta	Toplice	Hoče
6	Četrtek	Perpelua m.	Smisel za pokoro	Sv. Jurij p. K.	
7	Petek	Tomaž Ak., sp.	Ljubljanska bogosl. fakulteta	Trnovo red.	Čirkovce
8	Sobota	Janez od B., sp.	Srečna smrt pod varstvom M. B.	1/2 kand. 1/2 hir.	
9	Nedelja	1. p. Frančiška	Kršč. ljub. do bližnj. pri bogatinih	Javorje n. L.	Črna gora
10	Poned.	40 mučencev	Javno priznavanje kat. vere	Ledine	
11	Torek	Evlalija m.	Dekliške Mar. družbe	Oailnica	Št. Janž
12	Sreda	Gregor Vel., p.	Vdanost inteligence sv. Cerkvi	Sv. Gregor	na D. p.
13	Četrtek	Rozina vd.	Dobrodelne naprave	Sv. Križ n. J.	Sv. Lovrenc
14	Petek	Matilda kr.	Pridi k nam kraljestvo bož. Srca!	Spodnji Log	na D. p.
15	Sobota	Longin m.	Vsi, ki le mlačno verujejo	Kočevje red.	Slivnica
16	Nedelja	2. p. kv. Hilarij	Brezverci in krivoverci	Novo mesto	pri Mariboru
17	Poned.	Jožef iz Arim.	Velikonočna spoved mož	Vel. Poljane	Fram
18	Torek	Ciril Jer. š.	Vzhodni krivoverci	Stari trg p. P.	
19	Sreda	Jožef ž. D. M.	Delavske družine	Jožefinum	Braslovče
20	Četrtek	Niceta d.	Da post. češč. presv. Srca domače	Subor	
21	Petek	Benedikt op.	Redovne hiše v Sloveniji	Stranje	Vransko
22	Sobota	Lea m.	Vztrajnost v izvr. dobrih skleppov	Zatična	
23	Nedelja	3. p. Miklavž	Preziranje voljno prenašati	Kresnice	Sv. Pavel
24	Poned.	Gabriel nada.	Velike potrebe sv. Cerkve	Tržič	
25	Torek	Oznan. M. D.	Otroško zaupanje do Marije	Lj. Frančišk.	pri Voljski
26	Sreda	Dolzma sp.	Obiskovanje presv. Zakramenta	Vel. Dolina	Sv. Martin
27	Četrtek	Janez Dam. sp.	Zadostilno sv. obhajilo	Št. Rupert	na Paki
28	Petek	Janez Kap., sp.	Vzhodni katoličani	Leskovec	Sv. Jurij
29	Sobota	Ciril m.	Premišljevanje Kristusovega trp.	Salezijanci	pri Taboru
30	Nedelja	4. p. sp. Angela	Spreobrnjenje grešnikov	Hinje	Sv. Andraž
31	Poned.	Modest š.	Bojniki — Umrli	Velesovo	

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neki mladenič za spoznanje svojega življenjskega poklica in več drugih dobrih namenov. — V veri mlačna župnija. — Mladenič za srečno vrnitev. — Učenka pri težkih predmetih v šoli in za dobro vzgojo. — Neka družina za telesno zdravje in zadovoljnost. — Neka oseba za dušno zdravje in neko trgovsko zadevo. — I. B. za uslišanje v zelo važni zadevi. — Vsi našim molitvam priporočeni in vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALJUJEJO SE:

I. B. presv. Srcu Jezusovemu za zdravje. — M. G. za zdravje pri živini. — M. G. za ozdravljenje bolne noge. — Dekle, Mariji za naglo pomoč v stiski. — F. K. iz Morristowna v Ameriki, Lurški M. B. za zmago pravice pri neki obravnavi.

Frančiškanski red je tekom lanskega leta poslal 106 redovnih duhovnikov na razne misijone: 10 na Japonsko, 24 na Kitajsko, 21 v južno Ameriko, druge pa drugam.

Padanje rojstev je za Francijo večji poraz, kot še tako velika vojna izguba. Da pada na Franceskem število rojstev, je vzrok med drugim tudi razporoka, ki jo ondotna svetna postava dovoljuje za vsako malenkost. Kako raste število razporok, kažejo sledeči uradni podatki: L. 1886 je bilo v Franciji 2950 razporok (ločitev zakona); l. 1890 pa že 5457. Deset let pozneje 7157; l. 1905 jih je bilo 10.019; zadnje leto pred vojsko 15.450. Med vojno je število razporok bilo seveda bolj majhno, a je po vojni zopet naraslo. Tako n. pr. je bilo l. 1920 že 29.156 razporok, l. 1921 pa 32.557. To so strašne številke, ki pričajo, da gre Francija v pogin.

BOGOMUŠ

Ali ne vidite, kam drvimo?

Kam?

V nevero!

Pa kako hitro! Ali ne opazate? Mor-da res ne opazite. Mlad človek, ki ne pozna prejšnjih časov, ali pa starejši, ki živi le od dneva do dneva, ker je en dan podoben drugemu, ne opazi tega toliko. Če pa človek primerja življenje pred 30 ali 50 leti z današnjim, vidi velikanski raz- loček med tedaj in sedaj.

Stara vera izginja in se vedno bolj umika novi. Kajti neko »vero« ljudje že imajo. Če nimajo prave, imajo pa krivo; če ne molijo resničnega Boga, molijo in častijo pa druge bogove.

Na to žalostno prikazen, na ta pro- čes razkristjanjevanja je hotela verno slovensko ljudstvo opozoriti neka mala knjižica z imenom »Nova vera«. Mala je knjižica, pa veliko pove. Seveda veselega nič. Pa tako pové, da lahko vsak resnico z rokami prime, uvidi in prizna: res je tako!

Saj to, kar knjižica pove, lahko vsak sam vidi in opazi, — a večina se ne zaveda, kam to vodi. Zato marsikak veren človek, nič hudega misleč, sam po ma ga širiti novo vero ali nevero.

In zato kliče ta knjižica vsem vernim Slovencem: Stojte! Ali ne vidite, kam drvimo? Od leta do leta je manj vere. Krščanstvo se na celi črti umika novi veri: materijalizmu. Branimo našo staro vero! Vsaj sami je ne po ma ga jmo izpodkopavati!

Knjižica je pisana za široke množice ljudstva. Če ne pride med ljudstvo, je pisana zastonj. Vse ljudstvo naj bi bilo opozor-jeno na pretečo nevarnost, kakor se mora opozoriti na grozečo po-vođenj, ki preti hišo izpodkopati in od- nesti, da se pravočasno rešijo!

A ta mala knjižica s to veliko res- nico je popolnoma prezirana in pozablje- na. 10.000 je bilo tiskane, in najmanj 8000 je še leži nedotaknjene.

Da boste imeli malo pojma o tej novi veri, naj bodo tukaj nekatere stvari iz knjižice nakratko povzete:

1. poglavje »Razne vere in njih pre- roki« pripoveduje, kako je pred par leti prišel v Ljubljano oznanjevat novo vero neki Milošević in kako so mu verne ljubljanske ženske štrečno zmedle.

2. poglavje »Na goro, na goro, na strme vrhé!« našteva vse cerkve, zida- ne po hribih, ki se vidijo z ljubljanskega Gradu. Veliko jih je. Potem pa pravi:

Kaj je gnalo naše prednike, da so šli stavljat cerkve na najvišje vrhove? Po- mislite malo, koliko truda jih je to stalo! Koliko materijala je bilo treba kvišku zvleči: kamna, opeke, apna, peska, lesa! Po takih strminah, brez vseh pravih po- tov! Nobene težave se niso ustrašili. Ho- teli so imeti cerkvico, pa so jo imeli! Srce jih je gnalo, gorečnost in pa navdušenje sta jih podžigala.

Idealizem, verski ideali- zem je zidal cerkve po naših gričih. Ide- alizem? Kaj pa je to? Idealizem je hrepenenje in stremljenje po lepih, visokih vzorih, delovanje in žrtvovanje za visoke cilje. Idealist pa je, kdor ima take visoke vzore in hrepeni za visokimi cilji. Idealist ne vpraša: Kaj mi to nese? Kakšen do- biček bom imel od tega?

3. poglavje »Zvoniki in dimniki in še kaj« pa piše tako-le:

»Ali ste že kdaj šli po gorenjski cesti od št. Vida proti Ljubljani? Pod Rožni- kom vidite cerkev, Koseze so to, podruž- nica šentvidske fare. Malo naprej na desno pa se dvigata dva visoka — dimnika. Dve tovarni ali opekarni sta tam. Kaj opazite? Dimnika sta višja od zvonika.

No, pa to ni samo tukaj; je tudi še kje drugod. To je znak našega časa! Dimniki so prerasli zvonike. Nekdaj so bili zvoniki najvišje zgradbe, danes so dimniki.

To je ena nova prikazen. Pa je še druga.

Pojdite v Ljubljani v tivolski gozd! Od tam imate lep razgled na Ljubljano. Kaj zopet opazite? Razen Gradu seveda najbolj molijo kvišku zvoniki. A danes je slika Ljubljanec nekoliko drugačna, kakor je bila do nedavna. Spredaj pred stolno in frančiškansko cerkvijo imate zavaljeno ogromno, visoko in široko stavbo, ki cerkve popolnoma zakriva; zvoniki se tako-rekoč potaplajo za njo. Kaj je to veliko poslopje? Banka! Kreditna banka. Ta je največja, a ne edina. Kakor gobe iz tal rastejo ena za drugo.

Dimniki so torej prerasli zvonike, — banka zakriva cerkve. Znak časa! ... Nekdaj so zidali cerkve po gričih, zdaj zidajo tovarne z visokimi dimniki in banke z visokimi milijoni...

Nekdaj so ljudje vpraševali, kaj je lepo, vzvišeno, naj stane, kar hoče! Danes vprašujejo: kaj več nese? kje se da več, hitreje in bolj zlahka zaslužiti? Po drugi strani pa tudi več in hitreje pognati! Kje so večji kosi mesa? Več in boljša pijača? In še več drugega dobrega?

Skratka: Naši predniki so bili idealisti — mi smo materijalisti. Idealizem je nekdanjal in podžigal ljudi na delo, k trudu, naporu in žrtvam. Danes žene ljudi in vodi vso javnost — materijalizem.

Zdaj smo pa skupaj. Našli smo jo, vero našega časa, novo vero, — materijalizem!

Tako? To da je nova vera? Kakšna vera je to? Ali je to sploh kaka vera? Kdo je njen početnik? Kateri so njeni apostoli? Kakšne nauke uči? Kaj pa je to sploh — materijalizem? Ne razumemo.

Zdaj je razloženo, kaj je materija in kaj materijalizem...

Srečam na Zaloški cesti mladega, kakih 15 let starega fanta. Klobuček privzdigne in me pozdravi. — Odkod pa ti, fantič moj? ga vprašam. — Z Gorenjskega. — Kaj pa delaš tukaj? — Prišel sem v Ljubljano delat. — Koliko časa si pa že v Ljubljani? — Tri tedne. — Ali greš kaj v cerkev? — Nič. Eden mi je rekel: »Kaj pa imaš od tega, če greš v cerkev!«

Tu ga imate materijalista! 15 let je star in šele tri tedne je v mestu. In že ne gre več v cerkev! Že je na potu, da postane popoln materijalist!

Pa vprašate, kje in kdo so apostoli, te nove vere, materijalizma! Ali jih ne vidite? Kar mrgoli jih po vseh cestah in pridno pridobivajo pristaše za svojo novo vero. Glejte ga 15 letnega dečka — ali se vam revček ne smili? — komaj je stopil v mesto, že ga imajo! Kako malo je treba truda, da ga pridobe!

»Kaj pa imaš, če greš v cerkev!« To je vprašanje materijalističnega katekizma. »Kaj pa imaš?« Ti ljudje ne poznajo ničesar drugega, in ne verujejo v nič drugega, kakor v to, kar se da v usta nesti, v malho spraviti ali v žakelj pobasati.

To je moderna vera! Ali jo zdaj poznate? Vera v materijo: v kos mesa, v liter vina, v krono, dinar, liro in dolar. Kaj višjega in boljšega ne poznajo. »Kaj pa imaš« drugega? Le kar se da z očmi videti, z rokami pograbit, pojesti, popiti in v žep vtakniti, samo to je res kaj, vse drugo ni nič!

Vsaka stvar, ki se da pograbit in spraviti, je dobra, če še tako malo vredna, ... toda čednost in milost! Milost, milost! — kaj je to?! Da bi bilo to kaj za pojesti, še bolj za popiti, anti bi ljudje skočili zanjo! A zdaj? Milost jim je beseda brez pomena, beseda, ki je sploh ne razumejo. Ali odpustki — ha, ha! — odpustki! Za liter vina damo vse odpustke in vse milosti!

»Živalski človek ne razume, kar je duhovnega,« pravi sv. Pavel. Živalski človek, to je materijalist.

4. poglavja »Škrjanček in žaba in druge živali« ni mogoče tukaj ponatiskovati, brati ga morate v knjižici sami.

Ko so razne prikazni materijalizma našteje in nadrobno opisane, je proti koncu poglavje »Nekdan in sedaj«:

Kako se odtujujemo krščanstvu, naj priča tole primerjanje med nekdan in sedaj:

Nekdan so se pozdravljali tudi izven cerkve: »Hvaljen Jezus!« — zdaj »Dober dan!«, »Moj poklon!«, »Sluga pokoren!«, »Serbus!«

Nekdan »Bog lonej!« (plačaj)¹ — zdaj »Hvala lepa!«

Nekdan »Bog žegnaj!« (blagoslovi)¹ — zdaj »Dober tek!«

¹ Jezik je tukaj čisto postranska stvar.

Nekdaj »Bog pomaga!« — zdaj »Na zdravje!«

Nekdaj »Z Bogom!« — zdaj »Moj poklon!«, »Na zdar!«, »Zdravo!«

Nekdaj »Bog mu daj večni mir!« — zdaj »Lahka mu zemljica!«

»Bog in sveti križ božji!« Taka in podobna voščila so bila časih v navadi, — zdaj jih že redkokdaj slišite.

Z znamenjem sv. križa smo začenjali in posvečevali svoja dejanja: ko smo šli spat in ko smo vstajali, ko se je zabli-skalo, ko je gospodinja zamesila peko, ko je hišni oče načel nov hleb itd., itd. — Zdaj je vse to prišlo iz mode.

Pozdravi, gredoč mimo cerkve in križev, se vedno bolj opuščajo.

Istotako se molitev med angelovim zvonjenjem opušča vedno bolj. Že na deželi se nekaterim zdi poniževalno sneti klobuk raz glave. So že emancipirani, vzvišeni nad molitev!

V duhovniku se ne gleda več njegov nadnaravni duhovniški značaj; duhovnik je samo še mož, ki je nekaj več študiral kakor mnogi drugi in nosi daljšo suknjo. Časih so jim roke poljubljali, zdaj jim mečejo v obraz psovke.

Časih so imeli po sobah le svete podobice. — Zdaj imajo naslikane kake pse, mačke, pokrajine, pa tudi nage ali napol nage ženske!

Kropilček tudi vedno bolj izginja iz hiš. —

Časih smo delali jaslice — zdaj se šopiri božično drevesce.

Ali ne vidite, da Boga povsod odstavljajo in ga hočejo popolnoma izriniti iz našega govorenja in naše družbe? Kakor odrinejo starega očeta, ki je gospodarstvo »čez dal« in ga porinejo za peč.

Boga stavijo v kot, mesto njega pa obožujejo mrtvo materijo. Vera izginja, njeno mesto pa zavzema materijalizem. To je torej nova vera: vera v materijo namesto v Boga, v zemljo namesto v nebese, v dinar, liter in meso namesto v dušo, vest in milost. Druge nove vere se nam ni bati; a ta se širi vedno dalje.

Svet se vedno bolj razkristjanjuje. Na celi črti se vera umika materijalizmu... Število tistih, ki Bogu hrbet obračajo, ki ne hodijo v cerkev, ki ne gredo nikoli k spovedi, ki tudi umirajo brez Boga, vedno narašča. Najbolj seveda po mestih, a ta reč leze že na deželo. Tako, da mora to nas, ki nam je

kaj za vero, navdajati s skrbjo: Kaj bo z novim rodом?...

Zadnje poglavje »Kvišku zdaj, dežela vsa!« govori:

Verni katoličani! Ali hočete tudi Vi Bogu hrbet obrniti? Stari veri slovo dati?

Ali ste Vi zadovoljni s takimi bogovi: iz lesa, kamna, srebra, zlata, cunj in papirja? Ali nam more ta revna, trnjeva, od Boga prekleta zemlja zadostovati? Ali je to naše bedno življenje brez višjih ciljev vredno življenja? Ali ne zahteva že sama pamet, da se moramo iz teh zemeljskih nižin dvigati kvišku k višjim vzorom? Ali si je pa mogoče misliti višjih vzorov, kakor nam jih prikazuje naša vera? In to vero bi mi hoteli zamenjati z vero v golo prst in blato?

Ne!

Dragih nekdam nam svetinj teptali ne bomo v blato, kar nam novi sedaj, krivi preroki vele! (Stritar.)

Če pa je Bog še naš gospod, ali se ga bomo potem sramovali? Si ga daj izriniti iz naših hiš, naših družin, naših misli, naših src?

Ne!

Narod slovenski! Stari veri staro zvestobo! V tej veri in po tej veri hočemo živeti, v tej veri tudi umirati. Vsa domovina prisezi zvestobo starim in najvišjim idealom: Bogu, veri in upanju v posmrtno življenje!

* * *

Knjižica ima 57 strani in stane 4 dinarčke. Naroča se v »Dobrodelni pisarni« v Ljubljani. Na 10 izvodov eden povrhu. Čisti dobiček se porabi za dobrodelne namene.

Knjižica zasluži, da bi se razširila kakor »Primate tatu!«. Za en del je še večje važnosti. Ona druga je branila samo ugled duhovščine, ki je za vero seveda potreben; ta pa brani vero samo. Tisti vihar zoper duhovščino, ki je nastal po vojski, se je že polegel; nevarnost za vero od strani materijalizma pa ni in ne bo minila, bo še vedno večja. Zato ima knjižica trajno vrednost.

Vi, ki imate dobro vero in jo cenite nad vse ter želite, da bi se ohranila, pomagajte jo ohraniti tudi s tem, da to knjižico širite in spravite med ljudi! Tiskovni odseki Marijinih družb — to je zlasti vaše delo. Kjer nimate odsekov, tam pa pravite, da brez odsekov ravnotako vse to delate, kar odseki. Dobro! Storite pa isto brez odseka! Posebno po Ljubljani,

mestih sploh in takih krajih, zlasti industrijskih, kjer je več nevere in verskih dvomljivcev in omahljivcev, tam je zlasti potrebno, da se take vrste berivo razširja. Širi pa se »nova vera«, materija-

lizem povsod, v vsaki fari in vsaki vasi. Materijalizem tišči pri oknih in pri vratih v hiše, sili v nas skozi usta, oči in ušesa. Zavračajmo ga! Pobijajmo ga!

Širite »**Novo vero**« povsod!

Na Oljski gori...

Na Oljski gori, v silni dušni bóli,
k nebeškemu Očetu Jezus molí.
»Moj Oče! Ako je mogoče, vzemi
ta kelih od mene, in mi utóli
do smrti žalostno, potrto dušo:
glej, jaz trpim ko še nihče nikóli! —
Oh, Oče — saj je tebi vse mogoče:
A vendar ne, kot moja volja hoče —

usliši me na blaženstva prestoli!
le to, kar tvoja volja mi izvoli,
se zgodi!...« kliče k Njemu v smrtni grozi
in pot krvav mu s čela teče dolí...
Ves pokrepčan od angela že sliši,
ko nanj druhal gre z bakljami in koli.
Pred njo pa Juda, da jim ga s poljubom
izda hinavsko v smrt, v zavisti goli...
Nardin Nevenko.

Še nekaj o bratskem poljskem narodu.

Ko je zadnji Bogoljub pisal o češčenju Marijinem na Poljskem, so se mi živo vzbudili spomini iz vojnih let, ko sem imel priliko opazovati različne narodnosti našega vojaštva. Med nobenim narodom, kar se tiče vojakov, nisem opazil toliko žive in dejanske vere in prave pobožnosti, kakor pri Poljaki. V bolnišnici, še najbolj pa v zbirališčih, kjer je bilo vojaštvo od vseh vetrov zbrano, tam se je videlo, kateri narod spoštuje in ceni svojo vero. Iz srca bi se bil smejal, ko bi ne bil imel spoštovanja do spoznavanja svoje vere pri Judih. To vam je bilo mrmranje in polglasnega petja psalmov zjutraj in zvečer! Niso se ozirali ne na desno ne na levo, kaj drugi pravijo, ali jim je všeč ali ne. Vsak je opravil svojo pobožnost, kakor se mu je zdelo prav. Kar je bilo katoličanov, so kolikor se je meni zdelo, Poljaki najbolj neustrašeno pokazali svoje versko prepričanje. Zvečer in zjutraj so poklekili poleg svojih postelj in pobožno opravili svojo molitev. In njih pogovori, kolikor sem jih razumel, so kazali ljubezen do Marije in zvestobo do cerkve. In Slovenci — v čem smo mi prvi? Pobožnosti nisem prav veliko opazil, — razen v Judenburgu v mestni cerkvi se je videlo marsikaj lepega na naših fantih. Drugod pa bore malo dobrega, pač pa veliko slabega. Sploh v preklinjevanju sem imel vtis, da

smo Slovenci prvi. Kakor sem visoko cenil Poljski narod, oziroma tiste, ki sem jih imel priliko opazovati, tako sem obžaloval naše fante in se jih sramoval, ko sem jih slišal preklinjevati. Tam v strelnih jarkih je še bilo. Tam so bili preklinjevalci bolj redki, ampak pri kadru, tu je bila menda pa šola pohujševanja. Od doma je prišel fant dober, pošten, boječ sicer, ampak čez par tednov je postal iz njega preklinjevalec in klafač, da je bilo groza.

Mi Slovenci radi veljamo za veren narod. Ali smo? Jaz mislim, da v naši deželi, kjer smo vsi katoličani, to še precej velja. Če pa vidimo naše ljudi drugod, pa najdemo na njih kaj malo verskega. Spominjam se nekega Juda, bilo je v bolnišnici v Šleziji. On je redno opravljal svoje molitve večkrat na dan. Navezal je na čelo neko reč in roko ovil s pasom, pa se obrnil v kot in molil. Od vseh strani so metali nanj podglavnike in odeje, pa on se ni zmenil, mirno je molil, da je skončal. Pomiloval sem ga v srcu, pa spoštoval njegovo prepričanje. Ko smo dobili svinjsko meso, ga ni jedel, ampak ga prinesel meni; mi je menda zaupal, ker ga nisem obmetaval kakor drugi. Sicer mesa nisem vzel, pač pa mi je nekaj reklo: Poglej, kako ta izpolnjuje postavbo, kako jo pa ti? In kako izpolnjujejo naši ljudje božje in cerkvene zapovedi?

Šinkovic Ivan.

Med Hrvati in Srbi.

Skrb za slovensko in katoliško diasporo.

Poroča urednik.

(Dalje.)

Na tem potu v Srbijo se od Zagreba do Belgrada nisem nikjer mudil. Pač pa sem se lansko jesen ustavil v Brodu in Vinkovcih, da obiščem tamkajšnje slovenske naselbine. Je namreč v obeh teh dveh mestih precej slovenskih železničarjev, večinoma menda Primorcev. Kolikor vem, se ne počutijo preveč dobro; ne čutijo se domače (če se niso medtem že kaj bolj udomačili), stanujejo v slabih zasilnih stanovanjih, nekateri pa se stiskajo in mučijo že več let — po vagonih. V Brodu so frančiškani, ki v verskem oziru radi postrežajo. Našel sem tam Orle, ki so telovadili po samostanskih hodnikih, ki pa tudi gredo k sv. obhajilu — vsak mesec. In menda je vseh okoli sto. Zopet Croatia docet (Hrvatska nam je zgled). — Ali pa gredo tudi Slovenci k spovedi? Nekatere žene že, otroci tudi, a možje? ... Zbrali smo se v samostanski sobi III. reda, da se pogovorimo, kako bi se bolje zanje poskrbelo. Prišlo je nekaj dobrih žen s svojimi otroci, in, če se ne motim, en mož. Vendar iz organizacije, ki smo jo nameravali zasnovati, ni bilo nič. Seveda ko bi imeli koga, ki bi jih vodil, bi že šlo! A tega — ni.

Vinkovci so jako čedno mesto. Ulice so asfaltirane. Prebivalcev kakih 12.000, če ne več. Katoliška cerkev je velika in lepa — tudi pravoslavna cerkev je v mestu, a majhna — a fara katoliška le ena, samostana nobenega. Duhovniki trije: župnik, kaplan in katehet. Kaj bodo opravili pri tem številu duš in šol (gimnazija)! Treba bi jih bilo najmanj sedem. Celje n. pr. je manjše, a ima sedem duhovnikov in še dva samostana. Kakor vidite, vlada na Hrvatskem silno pomanjkanje duhovščine. V djakovski škofiji — in Vinkovci so v tej škofiji — sicer malo manj kakor v zagrebški, a vendar tudi. Pri vsem tem so pa tudi semenišča skoro — prazna. Ščasoma se obeta, da bo bolje; a ne še kmalu. Še bo veliko suhih, suhih let ... Zdaj so v Zagrebu kakor v Djakovu začeli z mladim naraščajem, malimi študenti, ki jih hočejo od mladega vzgajati za duhovnike. Djakovski študenti so v gimnaziji v bosanskem Travniku.

Sicer pa ljudje v Vinkovcih in drugod tam doli menda ne delajo preveč nadleže po cerkvah. Vsako nedeljo je semenj in to v vsakem mestu. Oh, ti hrvatski nedeljski semnji! To ubija vse krščanstvo. Pri nas, če pride semenj na nedeljo, ga prestavijo na ponedel-

jek; na Hrvatskem ga pa nastavijo ravno na nedeljo. No, da povem bolj natanko: prav semenj to ni, ampak to kar pravimo mi tržni dan. A kmetski ljudje, ki prodajajo, in mestni, ki kupujejo, imajo malo časa za božjo službo. Večinoma niso pri maši. Še tisti dan, ki je odločen za to, da bi se dvignili nad zemeljske stvari, so vsi zakopani vanje. — Prva maša je, če se prav spominjam, šele ob osmih, pridga le ena: ob desetih.

Pa Hrvatje menda nič ne čutijo, da to ni prav: niti to, da je tržni dan v nedeljo, niti to, da je božja služba tako pomankljiva. Noben hrvatski katoliški list, kolikor znano, še ni zapisal, da to ni prav. Pa bi bilo potrebno o tem in še marsičem takem pisati, govoriti in tudi kaj korenitega ukreniti, da bi se verske razmere zboljšale. Saj ljudstvo bi bilo dobro ... Povsod seveda tudi ni enako. Ponekod je dokaj materialistično in od Radića pokvarjeno. A marsikje je hrvatsko ljudstvo zlato, nedolžno, pobožno, da bi se dali iz njega delati svetniki. Na evharističnem kongresu smo imeli priliko opazovati živo vero in preprosto pobožnost teh ljudi.

A pričakovali smo, da bo evharistični kongres zanetil nov ogenj in prinesel novo življenje, nov verski pokret na Hrvatsko. Potreba je velika. Prilika je bila krasna. Dala bi se sijajno izrabiti. A Hrvatje so se zadovoljili z lepo manifestacijo ...

Pojdite in poskusite ali ob 11. dopoldne ali ob 5. popoldne priti v stolno cerkev v Zagrebu. Zaprta! Stolna cerkev v Zagrebu — kako prekrasna stavba! S to se Hrvatje in posebej še Zagreb pač postavi! Ta dva zvonika! Tako visoka, vitka in iz trdega kamna tako členovito in tako nežno izdelana! A kdor hoče videti vso mogočnost in krasoto te stavbe, pa kdor hoče videti cel Zagreb, ta naj gre v zvonik! Kdor hoče vedeti, kakšna je Ljubljana, mora iti na Grad, a kdor želi vedeti, kakšen je Zagreb, mora na zvonik stolne cerkve. Strmel bo. Pride lahko po nešteti deloma kamenitih deloma železnih stopnjicah prav v špico. Videl bo orjaški zvon, ki bunka in buči, da čez mesto kar grmi. Zvon sam je velik, pa ga tudi poženejo, da dá ves glas iz sebe. Če se ne motim, ga vselej gonijo štirje, in sicer vedno gori v zvoniku. To je pa drugače kakor v Ljubljani! V Zagrebu stoji cerkev visoko in zvonika sta visoka, pa še

zvon pošteno zagugajo. V Ljubljani pa stoji stolna cerkev nizko, zvonika nista posebno visoka, line so nižje od vrha strehe, visoke hiše obdajajo cerkev, pri vsem tem pa še zvonijo slabo, potem ni čudno, če poje veliki zvon, kakor bi velik mož hodil v copatah, polahko in tiho, da ga je časih komaj slišati.

Glejte, zvest in moder služabnik!

V zvonik torej pojdite v Zagrebu, kdor pride doli; vrata vanj so vedno odprta. (V zvoniku visoko gori stanuje družina, ki pobira malo takso, par dinarjev). V cerkev pa vrata pogostokrat niso odprta. Sredi belega dopoldneva ali popoldneva so ti zaprti! Kako? Ali biva živi Bog notri ali ne? Če res biva, zakaj ga ljudem zapirati, ko jim kliče:

Pridite k meni vsi!... Morda se bojijo tatvine. A ta nevarnost je tudi v drugih cerkvah; pa v nekaterih — pri Jezusovem Srcu, milosrdnicah, sv. Blažu i. dr. — si znajo pomagati na ta način, da je cerkev zaprta z omrežjem, pa se vendar lahko vstopi in moli. Nekatere druge so pa tudi enako zaprte kakor stolna. Evharistični shod bi bil storil prav, če bi se bil malo pečal s takimi-le praktičnimi vprašanji.

Še bi se dalo kaj povedati, kako bi se moralo in kako bi se ne smelo delati, da bi se versko življenje dvignilo. Pa saj sem že zdaj preveč povedal in se bojim, kaj bodo Hrvatje rekli, če zvedo, kaj sem pisal. Ko bi le kaj pomagalo! Če bi mogel kaj koristiti, se ne bojim tudi malo zamere... To mi pa smejo verjeti, da če pišem te stvari, jih pišem zato, ker hrvatski narod ljubim kakor svojega in mu želim vse dobro in najboljše, in ker vem, da bi se dalo iz tega ljudstva napraviti kaj izvrstnega... Pišem pa, upam, nepristransko, pravično: naj bo na Slovenskem ali Hrvatskem, kar je hvalevrednega, z veseljem pozdravim; kar pa ni, pa tudi odkrito povem, naj bo pri nas ali pri sosedih.

Povedati torej moram, da nam tudi Slovenci, kar jih je na Hrvatskem, v verskem oziru ne delajo preveč časti. Kajpada je nekaj prav dobrih, a velika večina se versko zanemari in zgubi.

V Vinkovcih smo jih povabili skupaj. Prišlo je pač precej ženâ in tudi kakih pet mož poslušat govor. Zapeli smo lepo litanije in žene so pele celo pri maši. A k zakramentom moških — ni bilo, in seveda tudi ne vseh žensk.

Lani je prišel k njim za Veliko noč Pater Kamil, naš dobro znani slovenski rojak, kapucin iz Osjeka, poskušat srečo. Godilo se mu je podobno kakor meni. Rekel je menda — tako so mi poročali —: jesti preveč, delati premalo! In odšel je, prej kakor je mislil.

Pa ne da bi bili hudobni naši ljudje, ne! Seveda so različni, kakor smo različni vsi, a med njimi je dokaj prav dobrih. Niso hudobni, a — zanemarjeni so. Zanemarjeni, ker se nihče zanje ne briga, prepuščeni so sami sebi in svoji nemili usodi...

Zato pa, kakor rečeno, jaz ravno zato pišem tole — da pozornost obrnem na te uboge zapuščenke. Mi, ki sedimo pri pogrnjenih mizah, — ali kdaj mislimo na tiste, ki trpe lakoto in žejo duhovne hrane?... Ali nimamo vsaj želje, da bi jim pomagali?...

(Dalje.)

Vera bolnikova.

Verujem, da je bolečina ena največjih dobrot, ki jih more Bog duši podeliti.

Verujem, da bolečina čisti, krepi in krasi dušo in da jo vodi do najvišje popolnosti.

Verujem, da je Bog blizu onih, ki trpé, in jih krepi.

Verujem, da je bolečina vez, ki najožje veže dušo z Jezusovo.

Verujem, da bolečina daje človeku največjo podobnost z našim Gospodom.

Verujem, da je Bog od vekomaj odtehtal in izmeril število in grenkost mojih bolečin in pripravil tudi temu primerno plačilo in radost.

Verujem, da je bolečina, voljno prenašana, zaslužnejša kakor katerokoli drugo dobro delo.

Verujem, da je prenašana bolečina najgotovješa in najkrajša pot do zedinjenja z Bogom.

Verujem, da je bolečina najboljšo zadoščenje za greh.

Verujem, da bom bolečino blagroval vekomaj.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

Piše župnik Jos. Volc.)

(Dalje.)

2. Kako varovati razuzdanosti otroke v šolskih letih.

Poglejmo zdaj otroke, ki so že kolikor-toliko pri pameti in začno zahajati med tuje ljudi, med svet. Neznansko širen prod ovir in nevarnosti za čisto življenje otrok se zdaj odpre, pa tudi prostrano polje skrbstva in delavnosti za starše, da ohranijo čist svoj družinski zaklad. Svet je namreč pošast, ki žre svoje lastne otroke. In najboljše — nedolžne — najrajsi. Nemški pesnik Schiller je zapisal v svojem igrokazu »Devica orleanska« modre besede: To svet počenja rad, kar je sijajnega, da očrni, in kar je vzvišenega, da v prah pogazi. Otroška sramežljivost je posvetnim razuzdancem zelo zaželen plen. Kdor nedolžnost umori — imajo Hrvatje pregovor — se za viteza drži; a kdor razbojnika kaznuje, se kot morilec obsojuje.

Zdaj naj torej starši posebno pazijo na družino; koder se otrok giblje in kamor zahaja, pa tudi otrokom naj preveč ne zaupajo. Prej je bilo njih cvetje na hišnem oknu, zdaj je na vrtni gredi. Ena sama slana, pa je vse uničeno... Nedolžnost ne hira, le umre.

Otroci morajo v šolo in iz šole. Po samotah, skozi vasi, po ulicah, mimo izložb, krčem, mimo dobrih in slabih ljudi — pomešani mali in veliki, dečki in deklice, najčešče brez varstva in nadzorstva. Zdaj, kakó bo? Taka pota so za mladinsko čistost kakor steza skozi razbojniški tabor. Edino le Bog lahko presodi, koliko

lilij se vsako leto umaže in pogine na teh potih. Noben dober nauk se mladine tako ne prime kot blato s šolske poti. Blagor mestnim otrokom, ki imajo vsaj v najnežnejših letih na teh potih varstvo: kolikor-toliko že tudi javnost nanje pazi, če sami starši ne. Seve prilik za pohujšanje pa tudi v mestih ne manjka, posebno ko morajo mnogi otroci mimo grdih izložb. Ali na deželi — po ure daleč, po globelih, samotah in skozi gozde, včasih že v mraku in noči! Natančno minuto določiti, kdaj mora otrok oditi in priti, je pa tudi težko. Kako pa šele tam, kjer ostajajo otroci čez poldne zunaj šole in se potikajo, koder se hočejo? In celo v šoli, ako nimajo strogega nadzorstva in se pomenkujejo o grdobijah, si skrivši dopisujejo in se v tropah pohujšujejo... Bog se usmili, koliko imajo opraviti nekateri angeli varuhi s čistimi dušicami, da ostanejo vkljub vsemu temu še nedolžne! — Kaj pa starši? Boljšega jim ne moremo priporočiti ko to: Poglejte vsaj včasih za šolarji, poizvedujte, pripočujte jih v varstvo in vodstvo drugim, modrim šolarjem in šolaricam, če vas tudi včasih stane kak dar. In strogo pazite na to, da pride otrok vsak dan vsaj približno pravočasno domov.

Druga huda reč za otroke v teh letih je na deželi paša, v mestih pa razni sestanki po igriščih, lediščih, hišah, sprehodih in izletih. Na paši so otroci svobodni, brez dela, dobri in slabi skupaj,

manjši in večji, oba spola, pojo, se igrajo, prekucujejo, si nagajajo in se trgajo, opazujejo živino in še to in ono, kar draži spolnost — živa nevarnost za nedolžno deco! Če pravi pregovor: Več ko je pastirjev, bolj je volk sit, je ničmanj resnično tudi to: Več ko je pastirjev, bolj je vrag sit. »Ko sta bila na polju,« pravi sveti Duh, je ubil Kajn Abela. In dejal je ubijalec: »Prevelika je moja pregreha, da bi zaslužil odpuščenje.« (L. Moz. 4, 13.) To mnogo pove. Ko bi kdo mogel prešteti tiste, ki so bili na polju za Kajnom ubijalci svojih bratcev in sestic! Toliko je teh hudobij in tako drzne so pogosto, da tudi kriče k Bogu po maščevanju. Kaj pa starši? Živina jim je često več kot nedolžnost otrok. O starši, starši, vsaj toliko pameti in brige imejte tudi za otroke, da včasih pogledate — ne le za živino, če ne uhaja v škodo — ampak tudi za otroke, kaj počno brez varuhov na paši. Samota je mati modrosti, pa tudi mati norosti. Nenadoma stopite katerikrat med pastirje in pastirice, da se ne bodo čutili otroci na paši nikoli popolnoma varne; dajte otrokom na pašo tudi kak popravek, da jih zaposlite: ročno delo, učenje ali vsaj branje, in prepričajte se potem, če so se z ukazanim tudi kaj bavili. Malih otrok pa vobče nikoli ne puščajte s pastirji. Mali drobiž in testo je najbolje spravljeno doma za pečjo. — Kar pa tiče mestnih otrok in njih sestankov, to pa razboritim staršem nenda ni treba šele nadrobno razkladati, kakšne npravne nevarnosti prete njih otrokom, če se proste dni raztepajo križem sveta brez varstva in skrbnega nadzorstva. Ko je na deželi še zrak čist, že cepajo v mestih ljudje od kuge, pravi pregovor.

Tretja nadloga za otroško sramežljivost je kopanje, posebno kopanje na prostem. Če ta popravek med otroki nima nič nadzorstva — po pravici povedano: je med kopalci malo nedolžnih vmes. Kjer je obilo kopanja, je malo sramovanja. O skupnem kopanju dečkov in deklic pa niti ne govorimo. Kjer starši nimajo več toliko čuta za dostojnost, da bi to zabranili, jim je vsak vzgojni nauk odveč. Pametnim pa le še to povemo, da je tudi dostojno kopanje takrat malovredno, če nimajo otroci dovolj prilike za plavanje ali kakršenkoli telesni trud. Če ni otrok pri taki reči zaposlen, se le pre-rad jame zanimati za druge reči na sebi in na drugih, reči, ki mu niso znabiti drugikrat na mari. Tudi se nam ne zdi pri-

poročljivo, če se kopljejo skupaj odrasli in otroci, niti staršev ne izvzamemo. Sploh je kopanje za vzgojo nevaren popravek: potreben sicer, da se očisti in okrepi, le notranjega človeka rado umaže. Brez nevarnosti je otroško kopanje le tedaj, če se izvrši od kraja do konca pod nadzorstvom očeta in matere.

Ko govorimo o nevarnostih za otroško sramežljivost in nedolžnost, ne smemo molče mimo otroških iger in zabav. Kaj mislite — na primer — o skrivanju po listju in mrvih, po temačnih šupah in podéh, pod pečmi in posteljami? Da bi bilo vse to brez nevarnosti za otroško čistost?! Slabo poznate moč teme in tistega, ki je vladar teme. — Kaj pa rvanje in metanje dečkov in deklic po mrvih, otepkih, prosu? Celo nedolžno sankanje in drsanje naj bi bilo ločeno po spolih in ne brez nadzorstva. Gugalnice tudi niso nič prida za nedolžno deco. Telovadbo — zdi se, da je to dandanes višek kulture! — za dečke priporočamo; dekliška pa, zlasti če je javna, bodi v strogih mejah dostojnosti. To je nevarna poskušnja, ki se bo mogla šele izkazati.

Za otroško čistost skrbljivi starši se bodo zanimali tudi za kraje, kamor hodi — kakor se naše ljudstvo dostojno izraža — tudi cesar peš. In po pravici! Nesnaga vpliva na nesnago. Zato mora vzbuditi vzgojiteljevo pozornost, če otrok »nekje« predolgo postaja ali poseja, če prihaja od tam prepadel, delomržen, razdražen, zaspan. Tudi nikoli po dva skupaj tja, ali kdo od tam le napol oblečen! Sploh naj se otroci že zgodaj navadijo, da vsak opravi telesno potrebo na kraju, ki je za to odločen, ne pa v vsakem kotu ali celo prosto na cesti in pred drugimi ljudmi. To je znak velike površnosti v vzgoji, če ne vedo otroci, ko jamejo hoditi v šolo, da se take reči opravijo na karmoč samotnem kraju, in da ne smejo nikočar gledati, ki pri tej reči ni sramežljiv. Precej veliko nedolžnosti konča tudi ta zadeva, ker napeljuje na razuzdan smeh, na pri-tajene ostudne pripombe in otopi v nedolžnih otrocih nežno čuvstvo sramu.

In zdaj še najgorje in najmanj razumljivo! Bogu bodi potoženo, da se najdejo med krščanskimi starši celo taki zaslepljenci, ki se jim ne zdi nič škodljivo, če porablajo svoje nedolžne otroke za pogoniče, ko »vodijo« živino. To je že brezčutnost brez primere! Človeku se zdi, da je nekaterim staršem otroška nedolžnost najmanj vredna reč pri hiši in

otrok sam najmanj vredna stvar. Da njive in travnike ohranijo rodovitne, gozdove zarasle, konje čile, krave mlečne, ščetince tolste, tudi kure nesne — to pač; toda otroška nedolžnost in čistost — mar jim je to ko gnile tepke. Saj naprej vesta

ponoči, na vasovanju, na plesišču, v gostilne, na senice, svisli, pode... Ali pa one herodijanke po mestih in trgih, ki postajajo s svojo nedolžno deco pred pohujšljivimi izložbami slik, kipov, razglednic, jih vodijo k nesramnim gledališkim in

Oh, Oče, saj je tebi vse mogoče, —
a vendar ne kot moja volja hoče...

oče in mati, tako gotovo kot pribito, da bo prišel otrok s take poti slabši domov, toda nič! Angela dajo iz hiše, da dobe tele v hlev! — Nič boljši niso tisti starši, ki puščajo svoje otroke same v družbi pokvarjenih hlapcev in dekel, morda celo

kino - prireditvam, na razbrzdane bale in maskerade ali pa jih zaupajo malopridnim strežnicam in pestunjam, da se vlačijo z njimi po zloglasnih šetališčih s kdové kakšnimi spremljevalci... Res kratkovidnost, da je potrebno zanjo moliti!

(Nadaljevanje.)

Zlate jagode.

4.

»Duši, ki ljubi Boga, kakor ga moramo ljubiti, je dosti, če ve, da je kje kaj popolnejšega in v večjo božjo čast, pa to takoj in z veseljem stori, samo da bi bila Bogu všeč in da bi pokazala svojo ljubezen. O moj Bog, kako olajšuješ najtežje stvari tistim, ki te goreče ljubijo in zaradi tvoje ljubezni vse zapustel! (Sv. Terezija.)

Kaka nepojmljiva poniževanja, pokorila, bridkosti in nevarnosti je z nebeškim veseljem sprejel nase sv. Benedikt Labre, da bi ugajal Bogu, ki mu je bil naznanil, da vse to od njega zahteva! — Misel: Bog hoče tako! je pregnala vse težave in mu je storila še tako težke stvari lahke. Te besede so bile njegovo geslo, pogosto jih je izgovarjal in dobival po njih vedno novega poguma.

Molimo! Zate, moj Bog, hočem delati vse, kar spoznam za najpopolnejše in tebi najbolj všeč. Ničesar nočem storiti z drugim namenom, kakor da bi bilo v tvojo večjo čast!

5.

»Če ljubezen do Boga v kaki duši prevlada, ji vzbudi neutrudljivo hrepenenje, delati za tistega, ki ga ljubi. Naj stori potem za Boga karkoli, naj porabi še toliko časa za njegovo službo, vendar se ji zdi, kakor da vse to nič ni; da, neprestano je žalostna, da tako malo stori za svojega Gospoda. (Sv. Janez Krizostom.)

Sv. Vincencij Pav., ki si je neutrudno prizadeval, kaj velikega storiti za svojega Boga, da bi mu postal všeč, se ni imel le za brezkoristnega in lenega, temveč tudi za hudobnega hlapca. Včasih se je zgodilo, da je ostal teš do večera, ker je obračal nase apostolove besede, četudi se vendar gotovo niti malo niso tikale njega: »Kdor ne dela, naj ne je!« (2. Tes. 3, 10.)

Sv. Karel Boromej je posebno goreče želel širiti božjo čast, in je pograbil sleherno priliko, da bi pridobil Bogu pravih molilcev. In kako težka opravila je

sprejel, da bi to dosegel! Menjavanje v silnih naporih in pokorilih mu je veljalo za razvedrilo; pa so ga slišali govoriti, da s tem ni ničesar storil in da je zaslužil, da bi bil, kakor ničvredni in leni hlapec, obsojen v večno temo. (Mat. 25, 30.)

Molimo! Kako nedostojno, o Bog, je vendar, ne delati neprenehoma zate, in sicer na najpopolnejši način! Oh, moja dela so polna pomanjkljivosti in napak! Usmili se ničvrednega služabnika, tega hudobnega hlapca, ki te hoče sedaj začeti ljubiti iz vse duše!

6.

»Kdor je v ljubezni do Boga došel do popolnosti, na tega ne vplivata več ne češčenje ne sramočenje; skušnjave in pa trpljenje zaničuje in zgubi ves okus za vse drugo, razen za Boga. Ker ne najde v ničemer, kar ni Bog, ne tolažbe ne miru, išče edino svojega ljubljence, in sicer tako pristrčno, da obrača, naj že dela ali je, bedi ali spi, ali kaj opravlja ali se zabava, vse svoje misli in teženje na to, da bi našel tistega, ki ga ljubi. (Sv. Janez Krizostom.)

»Kam greš in kaj iščeš?« so vprašali nekega svetega redovnika. »K Bogu grem,« odvrne ta, »in Boga iščem, in ne odneham dokler ga ne dobim.«

Srce in duh sv. Vincencija Fererija sta bila vedno polna Boga, vedno je mislil na Boga, nikdar ni govoril drugače kakor o Bogu ali z Bogom. Naj je sedel ali hodil, učil se, ali bil v družini, se mu je vedno poznalo, da je bil popolnoma v Boga zatopljen in najtesneje z njim združen.

Neka pobožna redovnica, je imela navado, če so jo vprašali, koliko je ura, takole odgovoriti: »Sedaj je vprav ura, ko moramo ljubiti Boga!«

Molimo! Gospod, moje srce hrepeni le po tebi! O daj mi, da ne bom nič drugega želel ko tebe, da bom le tebe se spominjal, le zate govoril in delal! Ti si zaklad moje večnosti, in le v tebi si more moje srce popolnoma odpočiti!

Knjižica »Posvetimo družine« je razprodana. Ponatisnila bi se le, če bi je kaj več želeli. — »Pojte!« je 1. izdaja (5000) pošla, v kratkem izide 2. izdaja, obenem pa zbirka narodnih pesmi »Prepevajte!« — »Družbenik Marijin« stane z rdečo obrezo 15 Din, z zlato 20, najfinjša izdaja pa zdaj 36 Din. Naročajte ga v Dobrodelni pisarni, kjer dobite na 10 izvodov enega povrhu! Čisti skupiček v dobrodelne namene.

Ali bodo zvonili v Sarajevu z našim zvonom?

Za sedaj ne kaže. Dozdaj se nismo nič kaj obnesli. Z denarjem, ki smo ga zbrali, ne napravimo še malega klenkovca ne. Seveda, tudi doma imamo toliko potreb! In vendar dobrim Bosancem ne moremo in ne smemo odreči svoje pomoči!

Ker je dosedanja zbirka majhna, se prevzvišeni gospod nadškof sarajevski danes sam še enkrat obrača s prošnjo do Slovencev. Te prošnje ne moremo prezreti in preslišati! Prosimo torej lepo, naj bi prihajali za zvon skupaj kaki večji darovi kakor dozdaj! Res da imamo sami veliko potreb, a tudi veliko nepotreb. Kako lepo bi bilo, če bi sami sebi pritrkali vsaj to, česar nujno ne potrebujemo, pa podarili v čast Jezusovemu Srcu!

Denes imate pred seboj tudi sliko sarajevske stolne cerkve. V desnem zvoniku bo visel zvon Jezusovega Srca. Skrbimo torej, da bo to naš slovenski zvon!

Sarajevski nadškof bratom Slovincem.

Prihajam do vas, bratje Slovenci, z veliko prošnjo. Zanašam se na vaše plemenito bratsko srce, ki mi prav gotovo prošnje ne bo odreklo. In moja prošnja je, prošnja vseh mojih Bosancev.

Vi, bratje Slovenci, ste leta 1887. preskrbeli naši katedrali Srca Jezusovega v Sarajevu 6 prekrasnih zvonov. Nikoli vam ne pozabimo tega bratskega daru. Ali strašna pretekla vojska nam je ugrabila ta vaš lepi dar in spomin, te prekrasne slovenske zvonove. In sedaj bi hoteli dobiti iz Ljubljane nove zvonove, prav tako lepe in milo doneče, kot so bili prejšnji, ki ste nam jih vi podarili. Od ust bomo odtrgavali za te zvonove. Vendar pri najboljši volji sami vsega ne zmoremo.

In zato se obračamo tudi do vas, bratje Slovenci, pa vas prosimo, da nam podarite veliki zvon Srca Jezusovega. Stal bo čez 200.000 Din. To je zares velik denar, in časi so danes težki. In vi imate veliko svojih domačih skrbi in potreb. To mi prav dobro vemo. Ali ravno tako dobro vemo tudi to, kako dobra so vaša srca, ki so zmeraj po bratovsko utripala za nas in že veliko storila za revne bosanske katoličane.

Prosim vse brate duhovnike v ljubljanski škofiji, naj bi zbrali v svojih cerkvah in zunaj cerkve čim večji znesek za veliki zvon Srca Jezusovega v Sarajevu. Zvon vam tega ne bo ostal dolžan. Vselej, kadar bo v Sarajevu zazvonil, bo sporočal božanskemu Srcu naše molitve za brate Slovence.

To mojo ponižno prošnjo blagoslavlja in priporoča vaš predobri knezoškof dr. Anton Bonaventura Jeglič. On dobro ve, da tudi moji duhovniki skrbje z vso vnemo za številne Slovence v Bosni, in jako ga bo veselilo, ako Slovenci podare sarajevski katedrali veliki zvon Srca Jezusovega.

Prosim, naj bi se zbrani zneski pošiljali z označbo: »Za zvon Srca Jezusovega v Sarajevu« na knezoškofijski ordinariat v Ljubljani, ali na Bosanski odbor v Ljubljani (Jozefinum, Poljanska cesta 16), ali pa naravnost na Nadbiskupski Ordinariat v Sarajevu, Krekova ulica 5.

Naj končam to svojo prošnjo z besedami vašega velikega duhovnika-pesnika:

Slovinci prijat'liji,
Vi vsi, kar vas živi mi v slednjem mesti,
Kar vas živi mi v trgih in vaséh,
Ohranite vselej srcé mi verno,
A Bog zvestobo pláti vam stoterno!

Sarajevo, dne 9. februarja 1924.

Dr. Ivan Šarić,
nadškof Vrhbosanski.

Z večjimi vsotami so se (do 8. febr.) odzvali:

Anton Jezeršek, usnjarski pomočnik na Vrhniku, 50 Din. Neimenovan 250 Din. Gdč. Cvelbar 55 Din. Terezija Uršič 100 Din. Gospa Menardi 100 Din. Dve neimenovani po 100 Din. Anton Dolar, Vrba na Gorenjskem, 162 Din. Županstvo občine sv. Vid 100 Din. Županstvo občine Šmiklavž pri Slovenjgradcu 100 Din. Hranilnica in posojilnica v Jarenini 50 Din. Hranilnica in posojilnica Nova vas pri Rakeku 100 Din. Hranilnica in posojilnica Cerklje na Gorenjskem 100 Din. Hranilnica in posojilnica v Komendi 100 Din. Hranilnica in posojilnica Laporje 50 Din. Jadranska banka v Ljubljani 200 Din. Živinorejska zadruga Loški potok 50 Din. Slovenci v zasedenem ozemlju župnije Knežak 180 lir. (Prosimo zavodnih posnemačev, tudi v dolarjih!) Naša zahvala naj bo obenem ponovna prošnja za milodare, kajti manjka še prav veliko...

Ljudsko petje.

I.

Ta pa razume!

Čudno je, da mnogi — in tudi poklicani krogi — tako malo čutijo potrebo po ljudskem petju. Priprost kmetijski fant pa to reč razume in tako-le modro piše:

Vaše prizadevanje za ljudsko petje z veseljem pozdravljamo, posebno mi mladi ljudje. Dosedaj je bilo res žalostno po naših cerkvah. Posebno ob nedeljah popoldne, ko je po gostilnah tako vpitje, da se človek naveliča poslušati — v cerkvi pa le tihe litanije! Ko bi v cerkvi malo več peli, tudi ljudstvo, ne samo na koru, bi marsikdo iz gostilne prišel tudi v cerkev zapet. In polagoma bi se pri popoldanski službi božji cerkve polnile, ko je sedaj taka praznosta! Ljudje bi radi peli, le vaditelj in učitelj je treba, da bi začeli, potem bi že šlo.

Sedaj pa še nekaj, ker se bliža praznik sv. Jožefa! Ta dan se po navadi pojo litanije sv. Jožefa. Opažati pa je, da manjka odpevov. Morda bi hotel kdo zložiti pismene odpeve k tem litanijam, da bi jih mogli peti?

(Doposlane pesmice, žal, niso sprejemljive. Naj bi kdo, ki je zmožen, sestavil par odpevov, ki naj bi se tudi uglasbili! Ur.)

II.

Otroci pojejo.

Iz Brusnic poročajo:

Prosim, priporočajte zraven ljudskega petja tudi otroško petje! Pri nas smo začeli lansko leto meseca junija pobožnost prvih petkov v mesecu. Spočetka je bilo malo ljudi pri sv. maši. Od kar je pa začel g. nadučitelj z otroci peti, prihaja vedno večje število ljudi. Še marsikaterega moškega s tem angelskim petjem privabijo. Hvala našemu g. nadučitelju, ki se veliko trudi s pevskega vajami pri šolarjih, ki prav lepo prepevajo ob prvih petkih in prvih nedeljah popoldne!

III.

Vendar začetek!

Iz Kostivnice pišejo:

Želji »Bogoljuba«, da naj bi se vpejalo cerkveno ljudsko petje, se je Kostivnica odzvala po zaslugi za vse dobro vnetega č. g. župnika Janko Slaviča, ki je župljane navdušil za ljudsko petje in jim naročil pesmaric »Pojte!«, nato učil ljudi petja vsako nedeljo po večernicah več časa v cerkvi. Sadevi se že spoznajo pri službi božji, ker se ljudje zavedajo, da kdor poje, tisti dvakrat moli.

Nauk o vicah — še modern!

Članek: »Še vedno gori, pomagajmo!« (decembrova številka 1. 1923) je našel veliko odmeva širom Slovenije. Celotno tam iz Prekmurja so se oglasile blage osebe, ki so pripravljene pomagati ubogim, zapuščenim dušam v vicah. Zelo razveseljuje, ker prihajajo dan za dnevom novi dopisi, nova vprašanja glede načina pomoči ubogim dušam. Na vsa mnogobrojna vprašanja naj sledi par pojasnil!

1. Vsi odpustki naj se darujejo ubogim dušam v vicah!

2. Glede prejema odpustkov rožnovenske bratovščine zadostuje, da se vpišete tam, kjer je ustanovljena ter da zmolite vsak teden vse tri dele sv. rožnega venca z blagoslovljenim rožnim vencem v

roki. Če jih moli več skupaj, zadostuje, da ima le tisti molek v roki, ki moli naprej.

3. Glede prejema onih bogatih odpustkov (100 let in 100 kvadraten vsak dan) pa zadostuje, da se vpišete v rožnovensko bratovščino ter da nosite rožni venec vedno pri sebi. Rožni venec je dober vsak in ni potrebno, da bi bil posebej v ta namen blagoslovljen.

O dvakratno bogat pripomoček! Prvič za posvečenje vsakega posameznega: saj sveta Cerkev, ko blagoslovlja rožnovenske molke, tako lepo prosi, da naj bi bil vsak, kdor ga bo, pri sebi nosil, obvarovan vseh vidnih in nevidnih sovražnikov in po priprošnji Marije, Matere usmiljenja, nekoč prav gotovo rešen pogubljenja. In v drugi

vrsti kako bogat pripomoček za rešenje ubogih duš!

Učeni jezuit p. Schouppe toži v svoji knjigi¹ o vicah, da se moderni človek premalo briga za verski nauk o vicah. In res je prav utemeljena ta tožba! Zato je pa treba zainteresirati širšo verno javnost za to velevažno vprašanje, ki sega tja preko groba ter nudi obilne koristi posameznim živečim in trpečim dušam.

Pa je že sv. Franc Saleški bridko tožil, rekoč: »Ah, vse premalo se spominja-

¹ »Die Lehre vom Fegfeuers«. P. Fr. Schouppe S. J.

mo ubogih, zapuščenih dragih tam na onem svetu! Ko se porazgubi tožni glas zvonov, premine že tudi naš spomin na umrle drage.« In to je bridko!

Zato pa naj bi plamtela v naših srcih vedno nova, poživljena, sočutna ljubezen do ubogih duš v vicah. Ž njimi smo v tako tesni zvezi občestva, ki nam nalaga eno najlepših in najplemnitejših dolžnosti, da hitimo pomagat trpečim, da jim pripravimo pot do skorajšnjega zmagoslavja v nebeškem Jeruzalemu.

Je-li tedaj odveč trditev in prošnja: Še vedno gori — pomagajmo!?

Kako se možimo in ženimo...

Povest v pismih. — Spisal Pavel Perko.

III.

Draga moja Rezika!

No, si pa že malo predaleč segla! Praviš, da se ne boš nič čudila, če bo to pismo in še katero potem govorilo zopet o moji možitvi... Rezika, dobro je, da sva že deset let prijateljski in da sva se v teh desetih letih navadili svoje misli povedati druga drugi naravnost in brez vsakih ovinkov. Zato Ti tudi teh besed ne zamerim, ampak mi tudi v prihodnjih pismih povej vselej, kakor misliš. Za to stvar pa bodi le brez skrbi! O moji možitvi pa že ne! Če sem Ti Martina v zadnjem pismu pohvalila, zato še nikar ne misli, da sem stopila v vrsto tistih, ki se oklepajo vsake besede, ki jim jo kak fant iz navadne fantovske prijaznosti pove. Ne zameri, v tem si se zaenkrat opekla.

Ampak o možitvi in ženitvi Ti pa moram vendarle zopet pisati. To pa zato, ker se sedaj pri nas nič drugega ne govori, ko o Bernotove Mice poroki. Vse ugiblje, ali bo kaj ali ne. Ker, četudi bodo šli jutri na Brdo delat pisma, se danes še nič ne ve, če bo kaj iz tega. Bernot misli postaviti v pismo, da izplača dote štirideset tisoč, a šele potem, ko bo Lojz v dober stan postavil vse poslopje, to se pravi: hišo, hlev, svinjake, z eno besedo, vse. Kar je rajni Debeljak, ki je bil pijanec, zanemarjal in opuščal skozi dvajset let, to naj sedaj mladi popravi, preden dobi vinar dote v roke. Pa kje naj dobi denar za popravo? Iz gozdov je vse prodano; tako da bo moral mladi sedaj kupiti ne le, kar se itak kupiti mora, ampak celo les bo moral voziti iz tujega gozda. Zato se bo moral zadolžiti. Ta dolg se bo nazadnje vendarle moral plačati z Micino doto. Bernot

to ve. Ampak to bo pa Bernot dosegel, da bo njegova Mica kot gospodinja prebivala pod tako streho, da ne bo nanjo teklo. Tudi to je nekaj. Lojz se na to jezi, ampak pomagati si ne more. Ljudje pa imajo govorice in ugibanja, tako da je preskrbljeno, da dolg čas ni. Ej, Rezika, ali nisva večkrat rekli, ko si bila še doma: Le pošteno in naravnost! Kar se vpelje po ovinkih, to rado naleti na ovire ali pa se popolnoma pokazi.

Ravno ta nauk sem danes dala Bizjakovi Toni, ko sva se zopet enkrat prepirali o dekletih. In zopet se je začelo kakor oni dan: »Dobila ga bo pa le! Kaj tisto, kar Bernot zahteva: v tisto bo Lojz moral privoliti hočeš-nočeš. Nazadnje bo še hvalo vedel, da je bil prisiljen dati poslopje v red, Mica pa tudi, ker bo naposled le v lepi hiši stanovala. O — in kakšna bo svatba! Vse po največjem! Dvajset parov svatov; tri hekto vina, pa naravnost s Štajerskega, trije godci, več: tisti Lovraček z klarinetom, ki norce brije, da hoče vse od smeha popokati! In pa 'kamelo' bodo pripeljali opolnoči!«

»Kaj pa Martin, ali je res obljubil, da bo za tovariša?« sem jo ustavila v pripovedovanju.

»Ne vem, ali je že obljubil ali ne. Včeraj sem govorila z Nežo; rekla je, da Martin še nič ne ve. Morebiti ga bo Lojz danes šel naprosit.«

»Zakaj pa ravno Martina hoče?«

»Tam v Zaloškem sta skupaj tesala zadnje čase,« je vedela Tona.

»Kaj pa, če Martin odreče?« sem jo vprašala.

»Čemu bi odrekel? Da, da — že vem, kaj misliš... Ampak povem ti, Katarina, da ga ni v fari človeka, ki bi si iz takih reči kaj delal. Svatje so bili in bodo, pa naj je poroka taka ali taka.«

»In tovariš in družica sta bila in bosta, pa naj je poroka taka ali taka — jeli?« sem pripomnila.

»Tako je!« se je zasmejala Tona. »Veš, Katarina, svet je pretežak, da bi ga jaz ali ti dvignile iz tečajev. Kakor je bilo, tako bo pri nas... No, pa danes se mi mudi. Pa še prihodnjič kaj.«

In odbrzela je, ker se ji je mudilo. Seveda — družica! To da dela in skrbi...

Meni pa so se misli takole strnile v glavi: Tona družica, Martin tovariš: tu se lahko kaj vpelje, da bo Gričar ostal vdovec kot je, Tona pa ga bo dobila — pa še kakšnega! Sicer tudi Tona ni bila dozdej znana z Martinom več kot od daleč, — ampak svatba traja dva dni in tovariš in družica imata skupne skrbi in skupno opravilo, zato sta nazadnje domača med seboj kot bi bila brat in sestra... To sem pa iz Toninih besed spoznala, da nič ne ve, kako so sedaj razmere pri Golarjevih. Zato se mi je pa prikradla v glavo neke vrste škodoželjnost, ko sem pomislila, da bo prej ali slej Tona silno razočarana, ko bo videla, da ji bo Martin mogel ponuditi pač roko, ne pa strehe. Tedaj bo pa zopet Gričar dober... Jaz mislim, da bo to za Tono in za vse tiste, ki se ponujajo, zelo dobro zdravilo, četudi grenko. Po drugi strani se mi pa Tona smili, ker ona ne tišči v zakon iz kake neumnosti, ampak ker jo domače razmere takorekoč iz-

rivajo iz hiše. Saj veš: Marjanica je mlajša, in Matija iz Dobja bi jo vzel, pa njen oče pravi, da mora starejša poprej od hiše. In ker starejša noče Gričarja, po mora mlajša čakati.

Rezika, meni se pa vendarle ne zdi verjetno, da bi Martin sprejel. Ne vem kako to — po tistih njegovih besedah, ko je rekel, da se mu to lepo zdi na meni, ker se ne vsiljujem, sem spoznala, da je glede vsiljivk prav tistih misli, kakor jaz. In s tem se mi je Martin zelo prikupil. Pa da mi ne boš ubrala usta v nasmeh, ko boš te besede prebrala! To moraš razumeti tako, da sem vesela, ko vidim, da se celo med fanti najde kdo, ki o tej stvari tako misli kot misliva Ti in jaz. In to me le potrjuje v tem, kot sem Ti enkrat pravila, da se poštenemu fantu mora tako vsiljevanje studiti; ker pošten fant na dekletu išče sramežljivosti in ponižnosti; tisto vsiljevanje je pa dekliski sramežljivosti silno malo podobno. Ti si mi takrat v tem popolnoma pritrdila in si še pristavila, da celo na slabega fanta napravi to slab vtis, samo da se vsled nečimernosti ali sebičnosti tega ne zaveda.

Kaj torej misliš, Rezika: kako se bo Martin odločil? In ako res sprejme: kako se bo obnašal na svatbi? Zlasti do Tone! In kakšen bo konec? Dobro, da mi Tona vse pove Tona bo meni vse povedala, jaz pa Tebi, in tako bo menda le še treba pisati o možitvi in ženitvi. Je pač v fari sedaj govorica le o Bernotovi svatbi: zato tudi jaz ne morem kar molče mimo. Izklepetati pa hočem vse tako, kot mi bo na jezik prišlo, zato da boš imela priliko, da me zopet kaj posvariš in poučiš. Za to Ti bo vedno hvaležna

Tvoja

Katarina.

Marijino kraljestvo na Goriškem.

(Poziv z Goriškega za Goriško.)

S prej nikdar doseženo vznešenostjo so zaplapolali lansko leto na Goriškem posebne vrste kresovi. Skoro bi jih imenovali solnca, ki so na raznih krajih Julijske krajine zažarela, solnca evharističnega kralja. Bili so to lepi in veličastni evharistični kongresi, ki so nam vsem še v živem spominu. Te veličastne manifestacije verske misli so se tako lepo

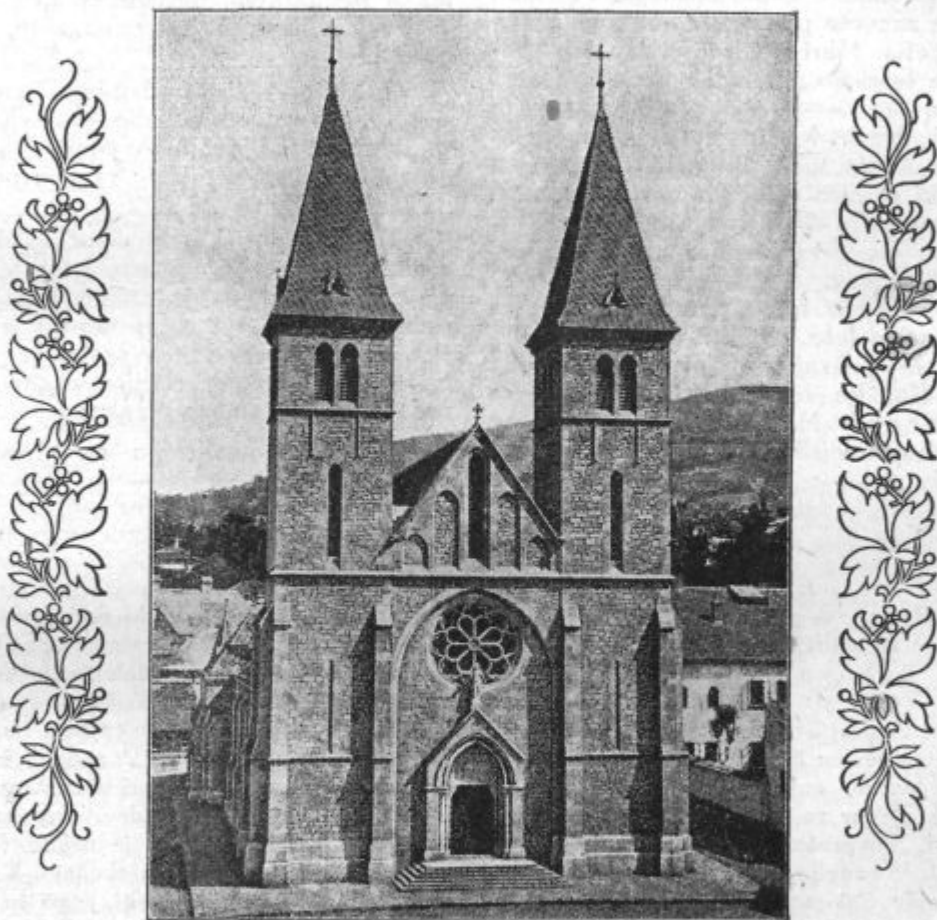
obnesle in našle v ljudstvu tolik odziv, da bi bilo škoda pozabiti, kako je goriško ljudstvo za svoj verski preporod dovezetno in kako po njem hrepeni, saj vidi in najde v verski misli svojo edino tolažbo.

Seveda ni mogoče vsako leto takih solnc, a vsaj ljubeznive zvezde bi na nebu goriškega verskega življenja lahko pogosteje zaplamtele, zvezde, ki naj bi kazale

pot k čednosti, pravnosti in življenju po veri, programu, ki so ga oznanjevali lanski evharistični kongresi.

Na nekaj pa smo mi na Goriškem, kakor se zdi, precej pozabili, oziroma se nismo še nikdar dobro zavedli, da ne gre pot do vsega tega, vsaj ne, če hočemo, da bi bilo stalno, torej da ne gre pot do verskega življenja, stalnega čednostnega življenja, pot do življenja

Kateri pa je očiten in javen ter jasen izraz tega stalnega, za vse kraje veljavnega pravila? Katero je zunanje javno znamenje udeleževanja tega pravila? To so, so bile in bodo — Marijine družbe. Kako je kaj z njimi pri nas na Goriškem? in posebej še na Goriškem v ožjem pomenu? Brez nič seveda ni, marsikje tudi cvetejo, a vendarle tako malo jih je še na Goriškem, kakor da bi

Stolna cerkev v Sarajevu.

v Kristusu naravnost k Njemu, ampak le po — Mariji. To pravilo je tako stalno, se vedno zanesljivo in povsod ponavlja, da ne more dopustiti izjeme za Goriško. Kakor povsod drugod, tako mora veljati tudi na Goriškem in je gotovo, da tudi mi Goričani ne pridemo k Jezusu drugače kakor le — po Mariji. Le po Njej in le pod Njenim varstvom bomo mogli tudi pri Jezusu in njegovi milosti ostati.

hoteli mi skoro javno dokazovati, da bi se dalo pri nas izjemoma priti k Jezusu — brez Marije, seveda poskus dokaza, ki se nam ne bo nikdar posrečil...

Poglejte pri nas: skoro cele pokrajine brez Marijinih družb! Kam plovemo? Kam pridemo? Ali res ne čutimo nobene odgovornosti, ki bi jo morali imeti v tem oziru pred Bogom, Marijo in našim ljudstvom? ... Ah, zamiglajte in vzplamtite na lepem sinjem nebu goriškem svetle

zvezde Marijinih družb in svetite nam na temnih potih! Enajsta ura je že! Ali jih bomo ustanavljali še takrat, ko ne bo več duhovnikov pri nas? ... Bo prepoznal! Ali sedaj — ali morda nikoli več ... Po naših hribih, gričih in dolinah naj zasvetè Marijine družbe ter naj se strnejo v klicu: Po Mariji k Jezusu! Tudi na Goriškem je sposobnih tal za Mar. družbe.

Če je bilo lani za nas evharistično leto, bodi letošnje Marijino! Marijino zato, da ohranimo sadove evharističnega! Marijino zato, da zacvete po Njej še več evharističnega cvetja. Marijino leto: kako lep program za letošnjo pomlad, poletje in jesen! Marijino leto — leto ustanavljanja novih Marijinih družb, leto poživljanja že obstoječih in morda tudi leto oživljanja mrtvih družb, ki še niso vstale iz vojnega spanja. Kako lepo leto — leto Marijinih družb — vmes pa vse prepleteno z novimi nasadi Marijinih vrtcev.

A Marijino leto še vse druge vrste bodi nam to leto, namreč tudi leto dekanjskih in pokrajinskih shodov Marijinih družb. Kaj ko bi smeli tudi reči: leto kongresov Marijinih družb, če že ne večjih vsaj manjših, in če to ne, vsaj: Ma-

rijino leto z enim velikim kongresom marijanskim, ki bi mu naj pot pripravljali pokrajinski shodi Marijinih družb. Ali bi smeli kaj takega pričakovati? Zakaj da ne bi smeli, ko smemo vendarle misliti, da je Goriška dežela tako pripravna, da bi postala Marijino kraljestvo.

Marijino kraljestvo na Goriškem! Kaj bi si mogli misliti slajšega, kaj lepšega? Saj smo jo slišali to besedo lani na evharističnih kongresih, izgovorjeno ponovno s takim poudarkom, besedo: Marija. Ali je bila tolikrat izgovorjena zato, da se pozabi?

Dekleta, vsaj ve, dekleta širom Goriške, izgovorite to besedo, ponavljajte jo, zakličite jo, zahtevajte jo: Marijo in Njeno družbo! Ustanovite si jo vsepovsod! (Kaj pa fantje?! Ur.)

Dekleta goriška na plan! V Marijine družbe! A družbe v vsako vas! V vsako vas, da ne bodo sanje, ampak resnica besede: »Marija, v tvojem taboru je Goriška.« Marijino družbo v vsako vas, da ne bodo sanje, ampak resnica naslovne besede tega skromnega članka:

»Marijino kraljestvo na Goriškem.«

Dopisi.

Komenda. Na pobudo našega orlovskega odseka so se vršile pri nas dne 11., 12. in 13. januarja duhovne vaje za fante in moške. Vodila sta jih gg. misijonarja dr. Fr. Knavs in Andrej Tumpej. Imeli smo vsak dan po tri današnjemu času in razmeram potrebne krasne govore, enkrat celo štiri, ko je bil stanovski govor za fante v dvorani, za moške v cerkvi. Povprečna udeležba pri govorih je bila 300. V nedeljo je pristopilo k skupnemu sv. obhajilu 600 mož in fantov. Veličasten je bil ta prizor! 600 samih moških! Bržkone ni bilo v naši cerkvi še nikoli naenkrat toliko moških pri mizi Gospodovi. Samo tistih je manjkalo, katere je liberalno časopisje in družina že pokvarila in ki jih tudi sicer ne vidimo pri obhajilni mizi ... Tudi še v ponedeljek je pristopilo k sv. obhajilu nad 100 moških; in ko so za njimi prišle k angelski mizi tudi ženske, se nam je zdelo, kakor bi živeli v prvih časih krščanstva. — Fantje in možje! Držite dva sklepa duhovnih vaj: 1. Vsak mesec k sv. zakramentu (prva nedelja v mesecu je vaš!), 2. oklenite se še bolj Marijinih družb! — in v Komendi bo lepo, veselo krščansko življenje...

V Št. Petru v Savinjski dolini so bile od 17.—20. jan. duhovne vaje za fante. Poldrugsto fantov se je udeleževalo duhovnih vaj z veliko gorečnostjo. Prišli so dvakrat na dan v cerkev, v soboto celo trikrat. Na spoved so čakali po dolge ure. V nedeljo so imeli skupno sv. obhajilo šele pri 10. sv. maši, bili so v cerkvi in tešče še opoldne. Zares so zaslužili, da naj jim — kakor je nekdo rekel — matere ta dan kaj boljšega skuhajo! Kar je pa še posebno potrebno omeniti, je pa to, kako fantje v Št. Petru lepo glasno molijo in pojejo. Molijo vam tako ubrano kakor bi bili v kakem zavodu. Tako ljudi naučiti moliti stane malo truda, pa kako je to lepo! In pa petje! Kako ganljivo jih je bilo slišati zapeti pri blagoslovu »Pred Jezusa ponižno poklekimo...« Te duhovne vaje so zopeten dokaz, kaj se da s fanti napraviti, če se jim posveti posebna skrb. Nič lepšega kakor videti tako trumo fantov zbrano pred obhajilno mizo...

V Begunjah pri Cerknici je bila od 2.—4. svečana tridnevna, 4. tudi celodnevno češčenje. Govori so bili za vse stanove, vseh skupaj 10. Begunjski so se jih prav pridno ude-

leževali. Sv. zakramente je prejela večina fare, zelo veliko moških. Na dan češčenja doni glasna molitev in petje po cerkvi, tudi moški sami zapojejo. Sploh so Meniževci, kakor navadno pravijo Begunjcem, dokaj pridni. Mnogi, tudi možje, so v nedeljo pri dveh mašah in popoldne je cerkev zelo polna. V tem naj so zgled mnogim drugim faram! Le liberalno časopisje tudi tukaj, kakor marsikje drugod, gloda korenine verskega življenja...

Doberlavas (Koroško). 8. decembra smo imeli tudi pri nas izredno lepo slovesnost, ustanovitve Marijine družbe. Slovesnost so vršili školijski voditelj Marijinih družb preč. g. prošt Limpl. 25 deklet je bilo nanovo sprejetih in 9 jih je bilo že prej včlanjenih pri sosednih družbah, torej šteje zdaj družba 34 deklet. — Osnovali so se že tudi odseki: misijonski, dobrodelni in tiskovni za razširjanje »Bogoljuba« in »Glasnika«. Kakor delovanje do zdaj kaže, je upanje, da bodo požrtvovalno delovali; tudi evharistični bo vrši svojo sladko dolžnost.

Iz Mirne peči. 9. decembra smo imeli slovesen shod Marijine družbe in sprejem novih članov v družbo. Da bi se shod in sprejem res slovesno izvršil, smo povabili dekanijskega voditelja g. kanonika Porenta, ki je v jedrnatem poljudnem govoru razložil pomen in važnost Marijine družbe v sedanjih časih; zlasti so bodrilne besede veljale fantom, katerih skoro ni mogoče privabiti v družbo. Dekliško družbo smo lani precej izčistili, pri oglašanju novih kandidatij smo postali bolj izbirčni in previdni. Radi bi imeli enkrat zopet duhovne vaje, a ne dobimo misijonarjev, ker so preveč zaposleni. Morda se bo leto izpolnila naša želja. Bog daj! — »Bogoljub« prinaša sliko našega velikega oltarja. Imamo lepo novo farno cerkev, sezidano med svetovno vojno. Notranje oprave še precej manjka, ker ni denarja. Na glavnem oltarju imamo še precej dolga. Obračamo se na dobra srca za pomoč, vsak dar se najhvaležneje sprejme.

Iz Sedla na Goriškem. 8. decembra smo praznovala desetletnico ustanovitve naše dekliške Marijine družbe. Bilo je zelo lepo. — Obhajale smo devetdnevno na čast Brezmadežni pred krasno ozaljšanim oltarjem. — Na praznik sam je bilo pred sveto mašo sprejetih 13 žen v Marijino družbo, med sveto mašo pa 13 deklet. Sedaj šteje naša Marijina družba 50 deklet in 12 novink. Marijine družbe nam prav lepo uspevajo s pomočjo ženske Marijine družbe. Imamo evharistični, cvetlični in dobrodelni odsek. Skupnih svetih obhajil smo imeli štiri, slovesnih shodov tri. Tedaj kerdelce Marijinih družb je prav zadovoljno pod

vodstvom našega čast. g. vodnika. Na vseh obrazih se pozna, da je Marija pri nas doma, in ker je Marija, tam je rajska sladkost; to ve, le oni, ki to sladkost uživa.

Sveče v Rožu, Koroško. Skoraj smo že zaspali, a stopili smo zopet na noge. In dobivamo mnogo »Bogoljuba«, enako »Glasnika« in »Cvetja«. Prihaja k nam tudi mnogo »Koroškega Slovenca«. Ustanovili smo bratovščino presv. Srca Jezusovega. Vsak prvi petek in prvo nedeljo pristopijo verniki k mizi Gospodovi, stari in mladi. Dobili smo tudi tri nove bronaste zvonove; vlila jih je tovarna Szabo v Gradcu.

Št. Jakob v Rožu (Koroško). V letu 1923. je bilo v naši družbi tako-le: članic 61. Slovesni shodi 3, navadni shod vsak mesec, 1 skupen shod za Rožno dolino v št. Janžu, zasebnih shodov v družbeni sobi 5. Skupno sv. obhajilo vsako prvo nedeljo v mesecu in vsak Marijin praznik. Predstojništvo šteje 10 članov, odseki: evharistični, dobrodelni, bralni in pevski. »Bogoljub« je bilo 90. Imele smo tridnevne duhovne vaje. Priredile smo tekom leta dvakrat igro.

Suhorje na Krasu. Imamo tu Mar. družbo, ki šteje 26 članic in 9 kandidatij. Leta 1921 so imele članice tridnevne duhovne vaje. Na svoj glavni praznik Brezmadežno spočetje se pripravljala družba navadno z devetdnevno. Leta 1922 meseca aprila smo imeli sv. misijon. Družba ima svoj pevski in obhajilni odsek ter za olepšavanje cerkve. 7. okt. 1923 se je pa vsa vas Suhorje izvzemši par družin posvetila presv. Srcu Jezusovemu ter si ga izbrala za svojega Kralja in vladarja. Daj Bog in Marija, da bi zares zavladal pravi duh in življenje po družinah. Bogoljub nas je lani obiskaval v 7 izvodih, letos pa prihaja v devetnajstih izvodih. V letu 1923 je bilo v naši duhovniji 3169 obhajanih, rojenih 26, poročenih 7 parov, mrličev 7. Tudi en žalosten, nadvse pretresljiv dogodek se je zgodil lansko leto dne 4. februarja. Brata sta ubila lastnega brata s sekiro. Strašno!

Podbrezje. Naša dekliška družba si je nabavila lep kip Brezmadežne. 26. dec. ga je blagoslovil družbeni voditelj. Zbrane družbenice so proslavljale Dete božje in Brezmadežno z deklamacijami in petjem. Vse je bilo lepo in dovršeno. Med dvogovorom »samostanska lilija« se je venčal kip Marijin. Vse Marijine hčere so bile vesele, zadovoljne in srečne. Le tako naprej! Življenje in nedolžno veselje v Mar. družbe!

Iz Radovice. Majhna je sicer naša fara, vendar imamo nekaj, kar jo kinča, namreč dobro vzgojeno Marijino družbo, ker ima vnetega in neutrudljivega družbenega voditelja.

Družba ima nad 100 članic. Shode imamo redne, cerkvene in zasebne. Imamo tudi odseke: evharistični, dobrodelni, tiskovni in cvetlični. V našo župnijo prihaja 44 »Bogoljubov«. Priporočamo, naj ne bo nobene hiše brez »Bogoljuba«, ker le po dobrem časopisju se širi katoliška zavest.

Na Selih pri Kamniku so obhajali dne 27. jan. 20 letnico Mar. družbe. Udeležile so se je tudi sosednje družbe. Ob dveh je bila slovesnost v cerkvi, potem v dvorani s tem

sporedom: 1. Pesem »Otrok Marijini«, 2. Pozdrav, 3. Pogled nazaj — načrti za naprej, 4. Pesem »Rožmarin«, 5. Govor članice, 6. Otroški nastop: Peričice, 7. Igra »Bogotajka«. — Posebne hvale vredno je, da ima tako mala gorska fara že svoj »Društveni dom« z dvorano. Le pridno jo rabite v prosep Mar. družbi! — (Hvala za vabilo! Ni bilo mogoče priti. Častitam k jubileju! Uredn.)

Po domovini.

Škofovsko zborovanje v Zagrebu. V dneh od 29. januarja do 3. februarja so imeli posvetovanja zastopniki katol. škofov v Jugoslaviji. Razpravljali so o konkordatu (pogodbi) med državo in Cerkvijo ter o dnevnih cerkveno-upravnih vprašanjih. Navzoč je bil tudi minister za verske zadeve dr. Janjić, ki je pravoslavni duhovnik.

Škofijska sinoda (cerkveno zborovanje) bo letos meseca avgusta v Ljubljani. To bo že tretja sinoda za časa vladikovanja sedanjega škofa zlatomašnika. Za srečen in blagoslovljen potek tega zborovanja je potrebna molitev, za kar se prevzvišeni vladika topla priporoča.

Goriški nadškof dr. Sedej je nedavno zastavil času primerno pastirsko pismo svojim vernikom, ki v njem pojasnjuje, kaj je civilna ženitev, ki jo zahteva italijanska postavodaja. Nadškof poučuje vernike, kako se jim je ravnati v teh okoliščinah. Za nas katoličane je zakon zakrament, ki deli ženinu in nevesti potrebne milosti za zakonski stan. Novodobnim poganom je zakon samo pogodba, ki jo svobodno rušijo in trgajo. Taka ženitev, sklenjena samo pred svetnim oblastnikom, je pred Cerkvijo neveljavna, marveč jo smatra za konkubinacijo ali divji zakon. Kdor je samo civilno poročen, ne more dobiti pri spovedi odveze, dokler ne sklene zakona cerkvenoveljavno. Civilno poročeni ne morejo prejeti sv. zakramentov, ne biti za botra pri krstu ali birmi. Otroci iz takih zakonov se vpišejo kot nezakonski. Ako umrje, kdor je bil samo civilno poročen, ne more biti cerkveno po-

kopan. Nadškof opozarja, naj verniki pač store tudi to, ker državna postava zahteva, toda potem naj takoj sklenejo pravi zakon v cerkvi.

Duhovniške spremembe v goriški nadškofiji. Vlč. g. Franc Setničar je postal konzistorialni svetnik. G. I. Štolfa je postal župnik v Breginju, Devin bo mesto njega oskrboval g. Ant. Gerbec, dosedanji župnijski upravitelj v Vrabčah. Vrabče bo začasno oskrboval g. Kovač, župnik v Št. Vidu. G. novomašnik Ivan Premrl je imenovan za 1. kaplana v Cerknem. G. Ivan Sekula, kurat v Logu, in g. Ignacij Nadrž, kaplan v Kobaridu, sta zapustila goriško nadškofijo, ker jima je bilo odklonjeno državljanstvo. Prvi se je podal v zagrebško, drugi v lavantinsko škofijo.

Goriško bogoslovje. Vesel pojav v goriškem bogoslovju je I. letnik. Kljub pomanjkanju slov. srednjih šol se je vpisalo 8 slov. bogoslovcev — 5 za goriško in 3 za tržaško škofijo. Malo sicer, a razmeroma vendar veliko.

Apostolstvo mož in mladeničev se je začelo širiti po Primorskem. V nekaterih župnijah že lepo uspeva. Drugje si prizadevajo, da ga vpeljejo. Možje in fantje, le pogumno!

Na Sv. Gori pri Gorici se je začela v letošnjem januarju zidati cerkev, bazilika. Vsa dežela je tega dogodka vesela. Ljudstvo komaj čaka, da bi se dvignilo Marijino svetišče v svoji prejšnji krasoti.

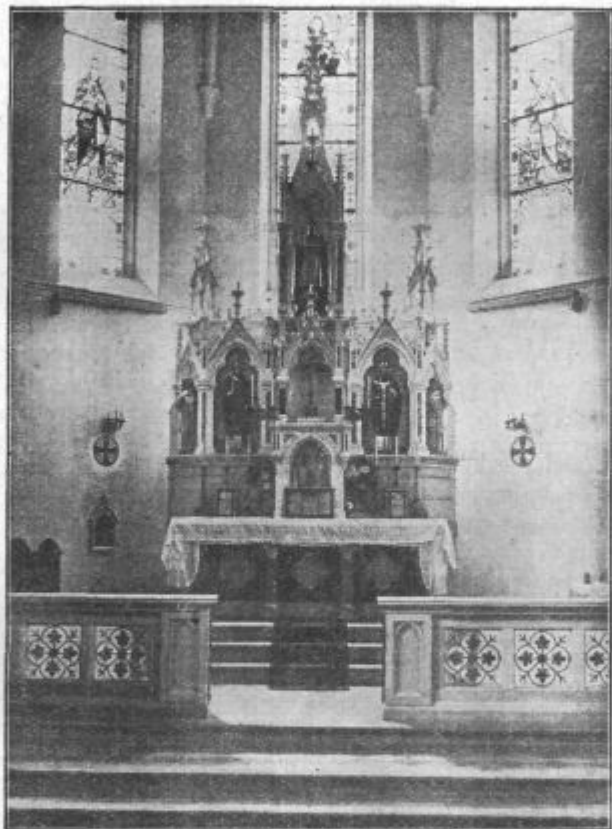
Pomožni škof v Dubrovniku je postal Vlaho Barbič, doslej stolni kanonik in ravnatelj deškega semenišča. Ondotni škof dr.

Josip Marcelić, ki je bil poleti tudi na katol. shodu v Ljubljani, je sam zaprosil svetega očeta za pomoč, ker je vsled visoke starosti opešal.

Usoda slovenskih deklet v Zagrebu. Tistim dekletom, ki jih tako mika Zagreb, povejte tole zgodbo, ki jo poroča zagrebški list »Narodna Zaštita«: Sredi meseca januarja t. l. sta bili iz zagrebške porodnišnice s svojima dojenčema odpuščeni dve materi-Slovenki. V kratkih letnih cunjah, v raztrganih platnenih šolnih brez nogavic, brez vsakega vinarja sta

uradnika, ki jima je iz svoje lastne revščine dal 100 Din, da sta se mogli odpeljati v svoji rojstni občini blizu Ljubljane. — Ne hodite v Zagreb in sploh ne brez potrebe od doma!

»Bogoljuba« ustavimo s prihodnjo aprilovo številko vsem naročnikom, ki do 15. marca ne bodo poslali najmanj polletne naročnine za leto 1924. — Ta številka je torej zadnja, ki jo dopošljemo še vsem dosedanjim naročnikom. Vsak naročnik, ki mu je mar, da ga redno vsak mesec obiše njegov naj-

Veliki oltar nove cerkve v Mirni peči. (Glejte dopis!)

prišli v snegu in ledu vsi prezeblji in drhteči, da izprošita pomoči zase in svoja dojenčka. Tako bedni in napol nagi sta obšli mnogo vrat: bili sta na redarstvu, na županstvu, v dečjih domovih, pri nekih bogatih in uglednih družinah — toda nikjer nista našli usmiljenja niti sami, niti njuna komaj 10 dni stara otročiča. A ta dva revna črviča nista bila zavita niti v cunje kakor njuni materi, marveč v papir! Materi sta ju morali stiskati na prsi, da nista zmrznila. Rednici nista vedeli ni kod ni kam. Končno sta v nekem uradu, kjer sta iskali pomoči, naleteli na usmiljenega

boljši prijatelj, naj pohiti s plačilom. Položnice smo vsem doposlali že pred novim letom; ako jo je pa kdo izgubil ali pokvaril, naj po dopisnici zahteva novo.

Za vzor. »Domoljub« je objavil zanimivost z Vranje peči, ki priča, kaj se vse lahko doseže, kjer je doma prava vnema. Vsako prvo nedeljo v mescu pristopi v župniji 40 do 60 mož in fantov k sv. obhajilu. »Domoljubov« prihaja v župniji 47, »Bogoljubov« 23, »Glasnikov« 17, »Mladosi« 7, »Vrtcev« 3, »Angelčkov« 5. — To je krasen uspeh pridnega dela in krščanske zavesti.

Tiha dobrotelost. Nič sicer ne objavljamo darov, ki jih pošiljajo dobra srca v razne namene, priporočene v »Bogoljubu«, pa se je vendar tudi v minulem letu (1923) nabrala dokaj lepa vsota. Naj bo vsem dobrotnikom in darovalcem izrečena na tem mestu topla zahvala z iskrenim: Bog plačaj! Razdelili smo v določene svrhe sledeče pošiljatve:

1. Za kruhe sv. Antona . . .	Din 592-50
2. Za cerkev v Srbiji . . .	25—
3. Za sirotišče v št. Vidu n. Lj. . .	45—
4. Za bratovščino sv. R. T. . .	5—
5. Za Slovence v Macedoniji . .	164—
6. Za kat. dvorano v Belgradu .	653—
7. Za misijonišče v Grobljah . .	624—
8. Za Dej. sv. Detinstva Jezus. .	736—
9. Za odkup pog. otrok . . .	345—
10. Za afrikanke misijone . . .	365—
11. Za bosanske, balkanske, bolgarske in razne misijone . .	855—
12. Za bosanske novomašnike . .	577—
13. Za apostol. sv. Cirila i. Metoda	352-40
14. Za cerkev v Bosni . . .	221—
15. Za cerkev sv. Ane v Bosni .	352-90
16. Za cerkev na Sv. Gori pri Gor.	255—

Po svetu.

Obletnico izvolitve sedanjega papeža Pija XI. smo praznovali 6. febr. Nekateri listi so objavili ta dan slike sv. očeta s primerno proslavo vrhovnega poglavarja svete Cerkve. Po cerkvah so se opravile molitve zanj in za njegove namene. Hvalimo Boga, da nam je poslal v teh razdvojenih časih za namestnika Kristusovega moža velikega uma in velikega srca!

Rim. Ko so 27. jan. t. l. podpisovali pogodbo zaradi Reke, sta ministra Pašić in Ninčić s spremstvom bila sprejeta tudi pri papežu v avdijenci. Sv. oče je izrazil upanje, da bo sporajum med Italijo in Jugoslavijo povoljno vplival za ohranitev svetovnega miru. Ministrski predsednik Pašić je pa izrekel željo, da bi se konkordat med sv. stolico in Jugoslavijo sklenil še to leto. — Pri ti priliki je ital. vlada zopet prepustila zavod in cerkev svetega Jeronima katoličanom države SHS. — Obisk Pašičev pri svetem očetu in papeževe besede, ki jih je izustil pri tej priliki — kakor pač vpljudnost zahteva — so izrabljali proticerkveni — tudi slovenski — liberalni listi, da so udarili po glavarju sv. Cerkve. Stara pesem. Povsod iščejo priliko, da bi zmanjšali veljavo svetega očeta in krhali vdanost vernikov. Papež je storil in stori svojo dolžnost do vseh narodov — v kolikor mu je v teh razmerah možno — brez vplivanja in brez

ozira na svobodomiselne liste. Uspeh pa ni odvisen od njega.

Kardinal Mercier — zlatomašnik. Dne 4. travna praznuje belgijski učenjak in kardinal 50-letni mašniški jubilej. Ker hoče opraviti svojo zlato mašo na tistem, hočejo belgijski katoličani to priliko proslaviti na ta način, da nameravajo zgraditi novo veliko semenišče za odgoj katoliškega svečenštva.

Romanja. Za Velikonoč bo peljal iz Celovca poseben vlak koroške romarje v Rim. Ze januarja je bilo priglašenih 400 udeležencev. Odhod 12. aprila zvečer. — V Lurdu se bodo vozili romarji iz Avstrije dne 16. maja in 5. avgusta in sicer preko zgornje Italije, Riviere in Švice. — Meseca aprila pride iz Neapelja romarska skupina pod vodstvom frančiškanov v Aleksandrijo, v Jeruzalem, Nazaret itd. Navzoč bo tudi en kardinal, ki bo posvetil novi baziliki ob vrhu Gethsemani in na gori Tabor.

»Cerkveno edinstvo« — Catholica Unio se imenuje društvo, ki se je ustanovilo na Dunaju in ima plemenito nalogo, truditi se za zjedinenje ukrajinskega naroda s sveto katol. Cerkvijo. Odbor, ki je osnoval to društvo, je dobil iz Rusije mnogo pozivov, naj v svojem hvalevrednem prizadevanju ne pozabi na ruski narod. Slični pozivi so došli tudi od odličnih pravoslavni oseb v Bolgariji in Romuniji. To novo društvo bo v zvezi s sličnimi udruženji na Holandskem, Francoskem, Španskem in v Švici. — Na Velehradu bo koncem meseca julija mednarodni kongres za cerkveno edinstvo, za združenje pravoslavja s katol. Cerkvijo. Voditelj tega gibanja za Ciril-Metodijsko misel je novi olomuški nadškof dr. Leopold Prečan.

Italijanska zveza proti kletvini. Taka zveza obstoja v Italiji že dalj časa. Po vojski je svoje delovanje zelo okrepila, da odvadi kletvine vojake, ki so se je bili navadili v strelskih jarkih. Sedaj so začeli člani nabirati denar za spomenik, ki ga bodo postavili na nekem milanskem trgu Mariji na čast. Po vsej Italiji se vršijo v ta namen zborovanja, poslanci govorijo in opominjajo ljudstvo, naj nikar ne kolne. Učitelji pripeljejo šolske otroke na taka zborovanja. Fašisti to gibanje zelo podpirajo, prav posebno še Mussolini. V Pordenone so sklenili fašisti, da bo moral vsak plačati pet lir, kdor bo zaklel. A pri nas? Kaj se dela proti ostudni kletvini? Italijani bodo nehali kleti, mi smo pa njih kletve pobrali in bomo skrbeli, da se bodo vsaj pri nas ohranile in nadaljevale!...

Svetniški proces. V Vatikan dohajajo neprestano prošnje, da bi se začela svetniška

razprava papeža Pija X. Predvsem pritiskajo škofje, ki so papeža dobro poznali. — Iz Quebeca v Kanadi sporočajo, da je neki mladenič Sinard de Saint-Roch, ki je bolan na sušici več mesecev ležal v ondotni bolnišnici, nenadoma ozdravel v hipu, ko so 16. dec. 1923 položili nanj neke svetinje papeža Pija X.

Romanje v Rim priredi veliki teden dunajska katoliška ljudska zveza (Volksbund). Odhod z Dunaja 15. aprila. Vožnja bo prekinjena v Benetkah in Florenci. V Rimu bo tudi sprejem pri sv. očetu. Vrnitev 23. aprila. Nazaj po morju v Genovo. Nato vožnja preko Milana, Bolcana in Inomosta na Dunaj. Stroški za enega udeleženca tri milijone avstr. kron.

Kap med ustoličenjem. Nedavno imenovani nadškof v Neapolju: Zezza — je bil ravno med ustoličenjem zadet od kapi, ter se je moral vsled tega odpovedati. Na njegovo mesto je imenovan kardinal Ascalesi iz Beneventa. Poslednji je znan iz dobe zadnje volitve, ker se je njegovo ime navajalo med takozvanimi »papabili«.

Mednarodni zavod frančiškanski za pomoč globavcem se je ustanovil v Rimu. Vodi ga vseučiliški profesor dr. Amato in frančiškan P. Silvestri. V pomoč jima je odbor treh patrov frančiškanov, enega kapucina in enega patra iz družbe Picpus. Družba ima tudi nalogo, po možnosti popolnoma zatreti to strašno bolezen.

Francijo, ki jo, kakor znano, srbski vodilni krogi tako radi v marsičem jemljejo za zgled, je imela v svojih osnovnih šolah l. 1922 za 200.000 manj otrok, nego leto poprej. V katoliške (zasebne) šole jih hodi 833.000, a v državne (ki so brez Boga in brez vere) pa 3.403.000. Torej samo nekako četrtina otrok se vzgaja v šoli po nauku božjem in po navodilih sv. katoliške Cerkve. Res je, da veliko otrok, ki so vpisani v državne, brezverske šole, vsaj ob nedeljah pride k pouku krščanskega nauka v cerkev; toda koliko je pa takih, ki jih starši ne marajo pošiljati k verskemu pouku in doraščajo v tem oziru kakor divjaki! — Podobne razmere bi radi svobodomiselnici vpeljali tudi pri nas. Učitelji, ki se za Cerkev sicer ne brigajo dosti ali pa nič, zdaj zahtevajo, da se pouk veronauka prepusti njim, ne pa duhovnikom. Tako bi radi vpeljali nekak svoj verski nauk, ne pa Kristusov, ki ga sme podeljevati le od sv. Cerkve pooblašeni in usposobljeni duhovnik. Seveda je ta zahteva svetnega, svobodomislnega učiteljstva, ki obrača plašč po vetru in ki pleše po framasonski godbi, le zadnja stopnja pred popolnim razkristjanjenjem šol, kar je cilj svetovnega framasonstva. Namen svobodomiselnosti

je znan: Duhovnika iz šol, krščanski nauk naj se umakne praznim npravstvenim pravilom brez Boga in božje veljavnosti; nato pa pride popolna ločitev Cerkve od države, svobodna ločitev zakonske zveze, svobodna ljubezen: z eno besedo poganstvo. Kam bi zašli, če katoličani, zlasti še katol. starši ne bodo stali složno na braniku svojih naravnih in od Boga podeljenih pravic — je očitvidno. Čujte in molite!

Dobre knjige.

Vstajenje duše. Petindvajset govorov za prerod. Govoril kanonik dr. M. Opek a. To je najnovejša, 8. zbirka dr. Opekovihi pridig. Govori so razdeljeni v tri dele: 1. Misterij (skrivnost) greha. 2. Nazaj k očetu. 3. Na božjem srcu. Izborno sredstvo za prerojenje duše za vse brez razlike, izobražene kakor priproste. Dobi se pri Ničmanu v Ljubljani po 28 Din, po pošti 1:50 Din več.

»Na Kalvarijo!« Knjiga križevih potov, II. izdaja. (Založila tiskarna sv. Cirila v Mariboru.) — Z velikimi stroški je tiskarna sv. Cirila v Mariboru spravila pričujočo knjigo vnovič na svetlo ter s tem ugodila mnogostranskim željam. Zadržaj je ostal isti, mnogo vrsten. Imamo križeve pote romarjev v Jeruzalemu, v Rimu; križeva pota frančiškanov, redemptoristov, evharistincev; kardinala Melchersa, misijonarja Frid. Baraga, župnika Bezjaka; križev pot Srca Jezusovega, križev pot na dan sv. obhajila. Velika pozornost je posvečena pobožnostim raznih stanov: za kršč. družine, za može, za žene, za mladeniče, za dekleta, za Marijanske kongregacije, za redovnike. Sledijo še križeva pota za adventni čas, za postni čas, za Veliki petek posebej, za verne duše; za pripravo na smrt! — To je zares lepa asketična knjiga, pa ne tako dolgočasna, razdeljena na poglavja in na paragrafe; ampak to je ljuba znana cesta, posejana z biseri dobrih nauk, z zlatimi in srebrnimi svetinjami dobrih sklepov. Slišimo: »Sedaj se celo tebi darujemo, o Jezus, da za naprej le za te živimo, in vse križe z ljubeznijo prenašamo!« Ali: »O Bog, trpljenje in smrt Odrešenikova pretresa naše srce tako, da trdno sklenemo, v bodoče se v ničem drugem hvaliti, kakor v Jezusu, v Jezusu križanem, po katerem izročamo svojo dušo zdaj in na smrtno uro v tvoje očetovske roke!« Te molitve morejo v kratkem času narediti iz zlobnih ljudi dobrosrčne, priversti nepokorneža k pokorščini, mlačneža k gorečnosti, vzgojiti mnogo ljubeznivih značajev, junaških v trpljenju in velikih v požrtvovalnosti. Sezite

torej po novem orodju krščanske obnove v duhu V. katoliškega shoda!

»Vrtec« in »Angelček«. Izšla je štev. 1/2. Oba lista imata zanimivo zabavno in vzgojno vsebino. Toplo ju priporočamo staršem za njihovo šolsko mladino. Vrtec z Angelčkom stane letno 15 Din, Angelček sam 5 Din. Naroča se pod naslovom: Uprava »Vrtca«, Ljubljana, Sv. Petra cesta 80. Naročnina se plačuje lahko po položnici.

Odpustki

za mesec marec 1924.

1. Sobota, prva v mesecu. P. o. pod navadnimi pogoji vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja.

2. Nedelja, prva v mesecu in pustna. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski kapeli nekaj časa molijo pred izpostavljenim sv. R. T. — P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca J. V cerkvah, v katerih je vpeljeno tridnevno češčenje zadnje tri pustne dneve, dobe pod navadnimi pogoji p. o. vsi, ki obiščejo sveto Rešnje Telo.

5. Sreda, prva v mesecu. Sv. Janez Jožef. P. o.: a) pod navadnimi pogoji vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu; b) istim kakor 9. dan.

6. Četrtek, prvi v mesecu Sv. Koleta. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni; b) istim kakor 9. dan.

7. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in prejmejo sv. zakramente; b) udom br. presv. Srca J.; c) istim kakor včeraj.

9. Nedelja. Sv. Katarina Bol. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Františka; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

12. Sreda. Sv. Gregorij. P. o. udom brat. presv. Srca J. v bratovski cerkvi.

19. Sreda. Sv. Jožef. P. o.: a) udom br. sv. R. T. kakor 6. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo; c) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjenje; d) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi; e) onim,

ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Mar.; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine sv. Družine; i) udom br. za duše v vicah; j) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o.

22. Sobota. Sv. Benvenut. P. o. istim kakor 9. dan.

25. Torek. Oznanjenje Marije Device. P. o.: a) udom br. presv. R. T. kakor 6. dan; b) udom br. presv. Srca J. kakor 19. dan; c) udom br. naše Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi; f) udom br. preč. Srca Mar.; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom družbe kršč. družin; i) udom br. za duše v vicah; j) udom rožnovenske br.; k) udom br. sv. Duha, danes ali v osmini v bratovski ali farni cerkvi; l) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o.

28. Petek. Sv. Janez Kapistran. P. o. istim kakor 9. dan.

30. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden molijo sv. rožni venec.

Listnica uredništva.

K temu, kar je bilo zadnjič na tem mestu povedano o obliki dopisovanja, bodi danes dodano še nekaj. To so stvari, ki se same ob sebi razumejo, pa jih je treba vendar povedati: Pišite prav tako, kakor se ima tiskati! Ne zanašajte se, češ, bo že urednik poravnil! Torej: članku napišite naslov navrh, dopisu pa na stran in v isti vrsti nadaljujte! Ker vidite, da v dopisih ni nobenih odstavkov, ne delajte odstavkov, katere mora urednik potem vse s kljukami vezati. Ni primerno, da vzamete za dopise pisemski papir in je dopis pisan morda na štirih straneh. Za tiskarno se piše vse samo po eni strani. Vzemite kakršnokoli obliko papirja, samo ne prenerodne, pišite samo po eni strani, in če je treba več listov, morajo biti vsi enako veliki. Sploh pismo, da pošiljate svoje spise v čedni obliki. Kakor je jed v lepi posodi okusnejša, tako tudi spis v lepi obliki bolj prikupljiv. Nekateri načečkajo nekaj z zanikrnostjo, ki je obžudovanja vredna. Zlasti od priprostitih ljudi bi človek pričakoval, da se bo vsak potrudil in napisal tako, da bo bolj gotovo sprejeto. Kajti kakor od vsebine je tudi oblike odvisno, ali bo sprejeto ali ne, ali pride na vrsto prej ali pozneje. S slabim spisom urednik včasih ne ve in ugiba, kaj bi naredil: ali ga sprejel ali ne, kako ga obtesal, obdelal, opilil, da bo za rabo. Če torej želite, da poslano reči res zagledajo beli dan, napišite tako, da se bo lahko dalo brez množega popravljanja v tiskarno!

Č. g. L. C. et DD. consortes. Hvala lepa za opozorilo! Zaslužno je bilo. Sem mislil, če sme tako »Slovenec«, da sme kdo drug tudi. Upajmo, da ne bo škoda! Prijateljski pozdrav!

Izostalo je zopet nekaj dopisov in več pesmi ter nekaj drugih spisov, ki pridejo na vrsto, prihodnjič.